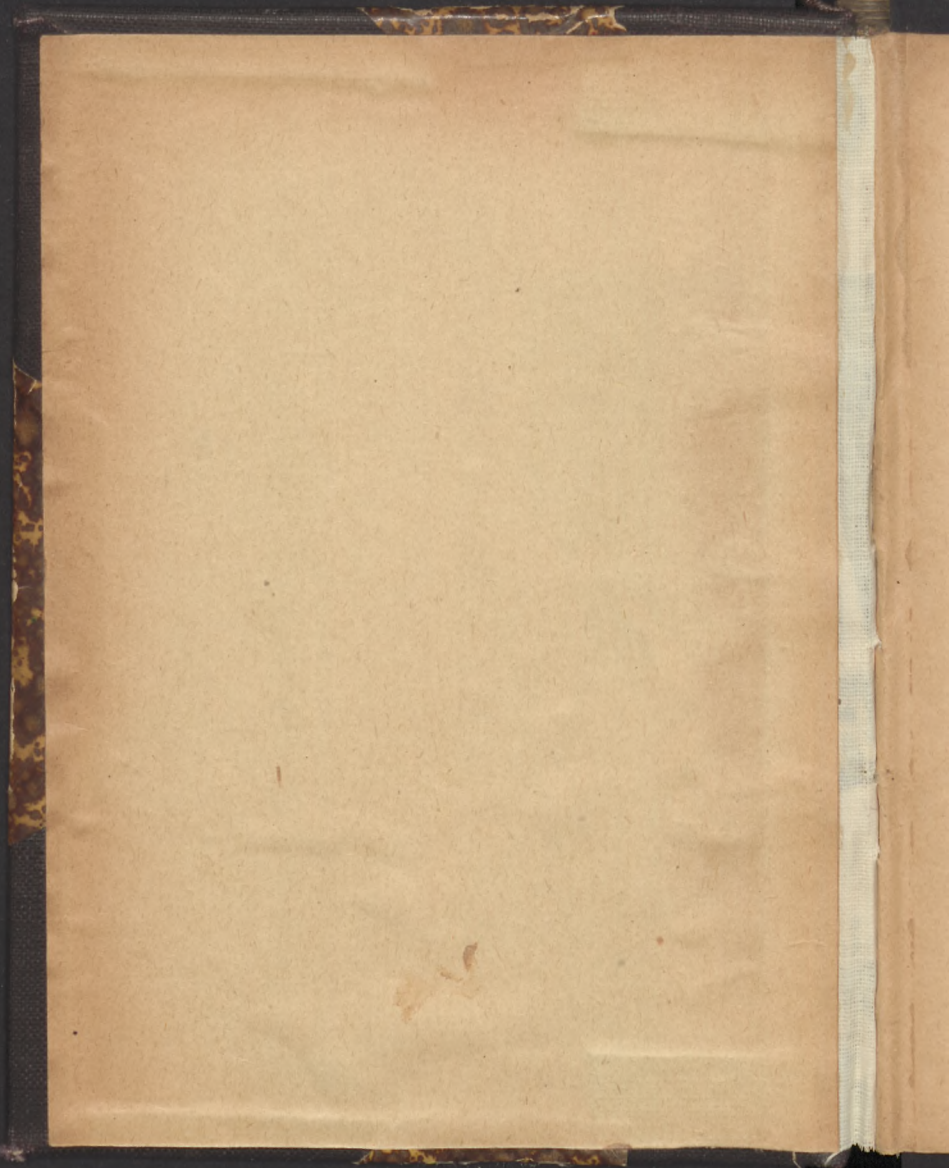
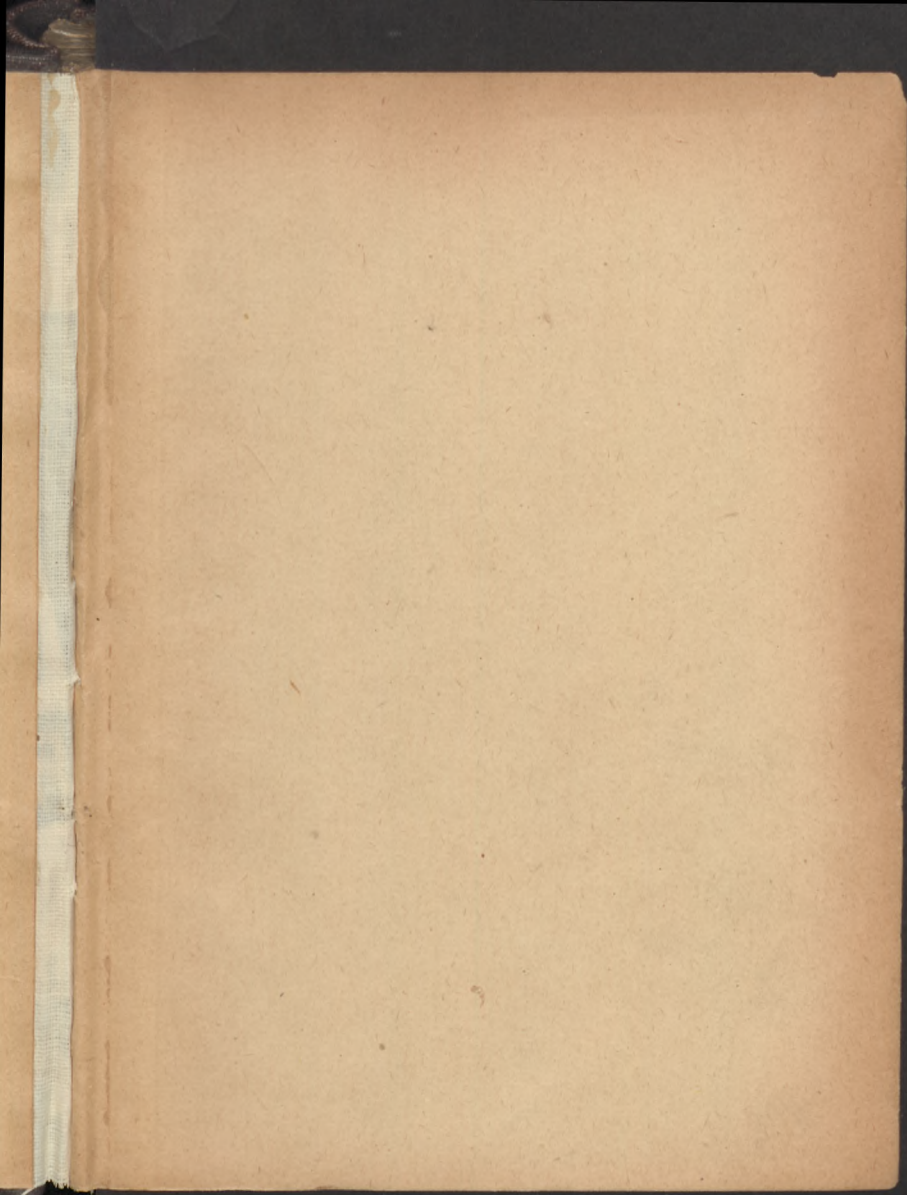
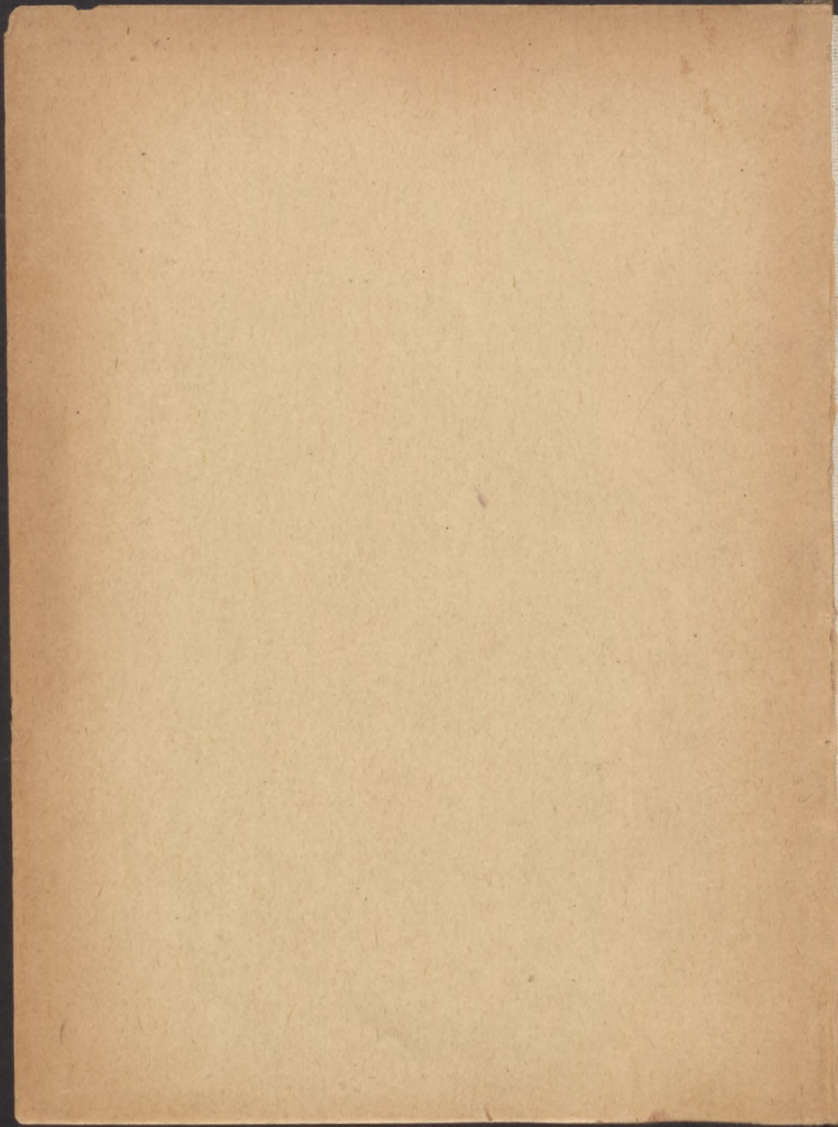

188355

Mr.
W. K.
Book

Di

GÁBOR ANDOR TARKA RÍMEK

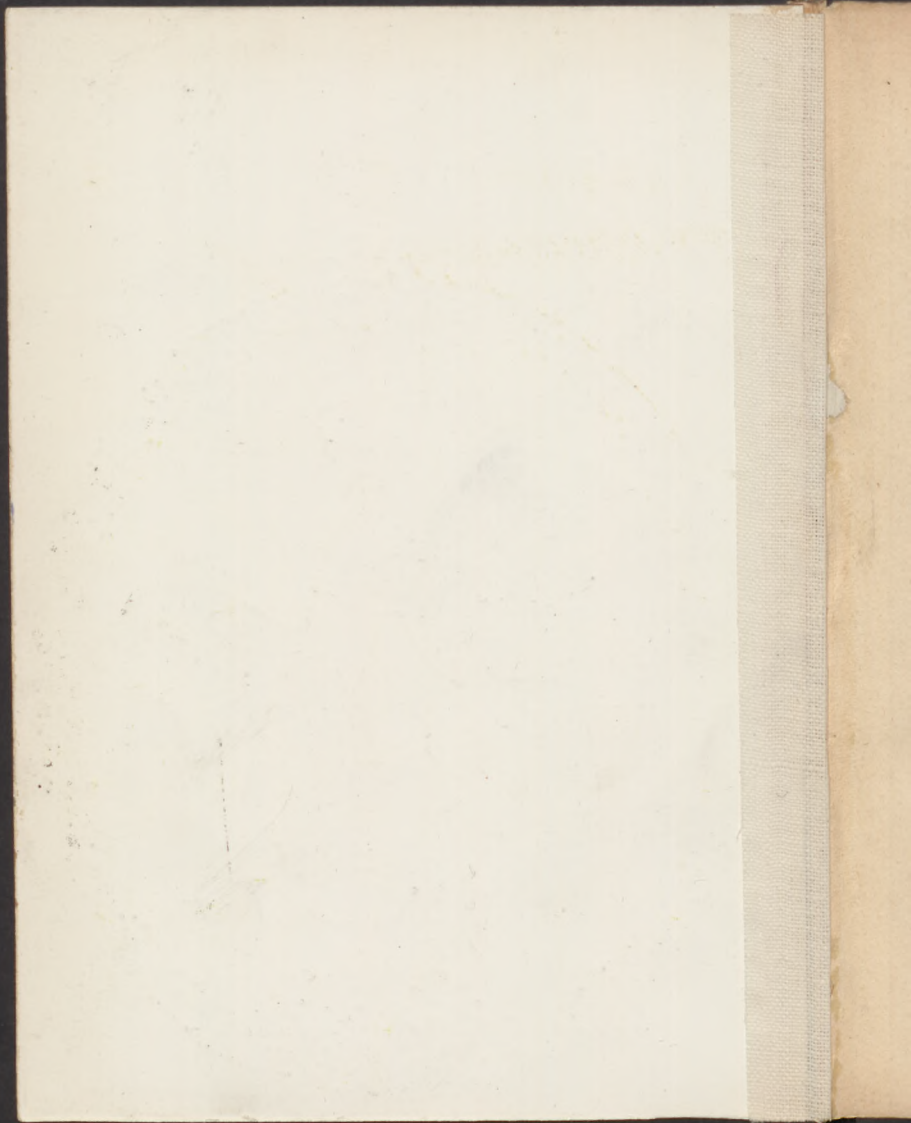
77

VERS

Dick Manó

kiadás

HARMADIK EZER

GÁBOR ANDOR

TARKA RÍMEK

77 VERS

DICK MANÓ
BUDAPEST, ERZSÉBET-KÖRUT 12.

P. o. könyv
694 sz.

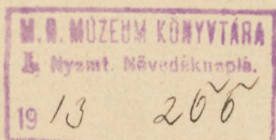
GÁBOR ANDOR KÖNYVEI

IAJ A FELESÉGEM és egyéb jelenetek
5. ezer 2 korona

PESTI SIRÁMOK, könyv a beteg városról
2. ezer 3 korona

Liptai Imre és Gábor Andor: A SARKANTYU,
színmű 3 felvonásban 2. ezer . 3 korona

Dick Manó kiadványai.

NAP nyomdája (Mérei Jenő és társai b. t.) Budapest

188355

Ó BORZALOM!

Egy ur ment át az uccán szépen,
Esernyő volt a jobb kezében.

Ó borzalom.

Ment, mondom, az uccán, keresztbe,
S egy autó jött, kék büzt eresztve,

Ó borzalom.

S mert nálunk autón jár a posta,
Az illetőt hát eltaposta,

Ó borzalom.

Az ucca népe csupa sóhaj:

Levágva mindkét lába, ó jaj,

Sőt borzalom!

Az illető ottmaradt nyögve,

Az autó ment tovább pöfögve,

Ó borzalom.

A Rókusba vitték, hogy abban

Meghalhasson nyugalmasabban,

Ó borzalom.

Jött Müller és utóbb egy perccel

Késsel kezében jött a Herczel,

Ó borzalom.

És nyomban megállapította:
Egy autó rongygyá lapította.
Ó borzalom.
S tovább állapította ő meg,
Hogy kampec már az illetőnek,
Ó borzalom.

Alighogy megállapította,
Beteg a száját kinyitotta,
Ó borzalom.
Müller komolyan jelenté ki:
Ez lesz utolsó szava néki.
Ó borzalom.
És szólott a beteg kesergőn:
Jaj, istenem, hol az esernyőm?
Ó borzalom.

Herczel haraggal rája támadt:
Nincsen most más baja magának?
Ó borzalom.
,Nekem? nincs semmi, általában,
Mivelhogy fábul volt a lábam'.
Ó borzalom.
Tanulság e históriából:
Jó néha-néha lenni fábul,
Ó borzalom.

A KRISZKINDLI ÉS AZ UJÉV.

Mivel kellett karácsonyra és ujévre
 Apró-cseprő holmi,
 Elmentem, a pénzt a balzsebembe téve,
 El, bevásárolni.
 Azt hittem, mindenre futya,
 És loholtam, mint egy kuttya,
 Eső esett, a fejemen gummicsuklya,
 Én az alól fujtam,
 Nem volt egész Pestnek olyan csunya lukja,
 Hova be nem bujtam.
 Rettentő! Rettentő!

Vettem ajándékot a becses nejemnek,
 Vettem gyermekimnek,
 Vettem ennek-annak, vettem annak-ennek,
 Nősténynek és himnek.
 Cselédnek, nevelőnőnek,
 Vettem multnak és jövőnek.
 Házmesternek, mosónénak, vicinének,
 Ádámnak, Évának,
 Ha az isten úgy akarja, kapanyélnak,
 És kapufélfának.
 Rettentő! Rettentő!

Vettem boci-boci-tarkát a lányomnak,
Elsőrangú márkát,
Vettem a fiamnak, pici soványomnak
Egy élő számárkát.
Nőmnek némi kalappuccot:
Három kandírozott struccot,
S a dadának, aki nékem boldogságom,
Mivel nálunk táplált,
Vettem a k. u. k. térparancsnokságon
Egy kitömött káplárt.
Rettentő! Rettentő!

Volt kis pakkom ezerhatszáz s én vigyáztam,
Hogy jaj, le ne ejtsem,
Hogy ami kell ebben az ünnepi lázban,
Csak el ne felejtsem,
S este tizkor elájultam,
Szó nélkül a földre hulltam,
Doktort hittak és a doktor odalejtett
S így szólt: „Nincs baj semmi,
Ez az ember mindent vett, de elfelejtett
Lélekzetet venni.”
Rettentő! Rettentő!

ZOK.

Ó mondd, mi van reggel, délben?
Mi van szélcsendben és szélben?
Mi van este? mi van éjjel?
Mi száll folyton szerteszéjjel?

Amerre csak egy házsor van,
Mindenfelé por van, por van,
Szájban fülben, szemben orrban
Por van, por van, por van, por van!

Megkérdeztem Bárczy doktort:
Honnan veszik ezt a sok port?
Ohh, a fejünk belekábul:
Nem veszik tán patikából?

Száll a szellő. Jó. Megértem.
Felhő mért száll, azt se kérdem,
Száll a hír, röpiti érc-szál,
No de a por? az miért száll?

Bár igaz, hogy egy-egy léha
Öntöző ur néha-néha
Nagy csövével csinál viccet
És a pornak ád egy spriccet:

De a por csak nem lesz kissébb,
 Sőt ettől lesz szebb és frissebb.
 Szebb és frissebb, dúsabb, szennyebb:
 Már előle merre menjek?

Jó isten! Ki vagy az égben,
 Portó-l-mentes messzeségben
 Te adtál port, ezer dózist,
 Te adtál tuberkulózist!

Adtál a leveshez tálat,
 Apponyinak szép szakállat.
 Adtál az ökörnek címet:
 Adj Pestnek egy Vákum-Klínert!

Mert addig itt nem lesz béke,
 Nem tudni, az ég hogy kék-e?
 S noha lélegzeni sem mer:
 Port iszik a magyar ember.

LUKÁCS LÁSZLÓ

Tisztelt Ház . . . minden ovációt szívből köszönök,
 Hát megismerik miniszterelnöküket önök?
 De ki lehetne ugyibár e daliás alak?
 Lukács László nevéből visszhangoznak a falak,
 A Tisza István gróf is játszik némi szerepet.
 De legjobban engem utál itt a közszeretet.

Közpiszkeletben úszom,
De nem, még nem bucsúzom.
Nem sietek, nem szaladok,
Én maradok, én maradok.

Hogy tartóztatnak, istenem, mily kellemes zene,
Laci, mondják miért nem esz el innen a fene?
No ergye, ergye, ergye már, mondja a munkapárt,
Mer a ragaszkodásban az nem ismer ám határt.
És én valóban nem megyek, ez tőlem nemde szép?
Engem nem indít meg a legmegindítóbb beszéd.
A miniszteri székem
Le van szögelve szépen
Nem futok és nem haladok,
Csak maradok, csak maradok.

Ne higyjék, hogy makacs vagyok, avagy talán konok,
Ha hátul frakkomra kenek gumirabikomot.
De higyjék el, olv ingatag a miniszteri hely,
Miként faágon a levél, mint emberen a fej.
A föld is mozdul s a hegyek is csuszhatnak nagyot,
De én mint aradi gyerek, csak maradi vagyok.
Kidobni még az édes
Pavlik se volna képes
Egy ilyen pici darabot,
Hadd maradok! hadd maradok!

PRÖMIÉRRE MEGYEK.

Előveszem szmokingomat
 s szmokingemet, újé, újé!
 Ma prömierre megyek el,
 mint régi jó habitűjé.
 A szmokingom kissé avas,
 a bársonyán van egy penész.
 De ily csekélységekre tán
 az ember jobb, ha mégse néz.
 Hihi, a nők ma nézd milyen
 csinosak, mint az ördögök
 Kipiszkálom a jegyemet s
 a jegyszedő helyemre lök.
 Hová dugjam a lábamat?
 hová gyugjam a kalapom?
 Kicsit szüköcske a fotel;
 nem fér el rajt az alapom.
 Most már elnyúlok boldogan,
 mint anyja keblén csecsszopó,
 Overtür! á ez a Lehár,
 ez egy finom valcer-lopó.
 Kinyílnak most a szinpadon
 azáleák és mirtuszok.
 Piánó, ah... de egy kövér
 ur ép most harsányan szuszog.

A szinpadon a Rátkai
egy sánta autón áttöfög,
A nevetéstől valaki,
nézd, a nyakam közé rőfög.
Most begurul a Rátkai,
Pincenpucc őrnagy a neve
A zenekarban zeng az üst,
a cinkanál s a sárkefe.
Egy hölgy, aki mellettem ül
a zsebkendőjét kiveszi
Pfuj, milyen parföm, megdögöl,
ki ebből egy slukkot beszí.

Most viccet mond a Rátkai,
jé, jé, azt mondta: kanyaró.
Mit gyüri azt a szinlapot
olyan sokáig az a ló?
És a kuglert vegye elő...
de miért nyisztereg vele?
Kuglerdoboz, de káposztás
cvekellit tett otthon bele.
Most bedugják a Rátkait
a sugólukba egy rudon...
Hogy ez a darab jó-e?
Majd a Zazujságból megtudom.

NAGYTAKARITÁS.

Cuci, — mondta feleségem úrnő —
 A piszok már a fejünkön tuhnó,
 A lakásban portól possad
 Minden holmi,
 Jó volna egy alaposat
 Auvrejmolni.
 Letörülni, feltörülni, kitörülni! . . .
 Kezdtém mingyárt a dolognak nem örülni.
 Mit jelent az: tudom réges-régen.
 Nagy taka-tiki-taka-
 Nagy taka-tiki-taka-
 Nagytakarít a feleségem.

Divány alá, ágy alá bebujtak,
 Az orromba caherlinport fujtak.
 Ami ki volt takarva,
 Azt betakarták,
 Ami be volt takarva,
 Azt kivakarták.
 Az asztalra feltornyoztak kilenc széket,
 A tükörbe bepofoztak három léket.
 Lesmirglizték falról az arcképem . . .
 Nagy taka-tiki-taka-
 Nagy taka-tiki-taka-
 Nagytakarít a feleségem.

Nőm először mindent összepakkolt,
 Majd prakerrel mindent széjjelprakkolt.
 A szobalány keféét viselt
 Mindkét talpán,
 A parkettet betáncolta
 Deli-nyalkán.
 S hogy ne lássuk a munkáját mi potyának,
 Kitáncolta a belét a kiskutyának.
 S idegeim letáncolta nékem.
 Nagy taka-tiki-taka-
 Nagy taka-tiki-taka-
 Nagytakarít a feleségem.

Türelmemnek mikor végén voltam,
 A szőnyegen elterültem holtan.
 Nőm nem látta, a cselédek
 Szóltak néki,
 Jól van, mondta, akkor hamar
 Söpörjék ki.
 Velem még mint halottal sem állt ő szóba:
 Tegye Rézi az urat egy koporsóba,
 S puccpasztával pucolja ki szépen...
 Nagy taka-tiki-taka-
 Nagy taka-tiki-taka-
 Nagytakarít a feleségem.

ESTE VAN, ESTE VAN

Ah! . . . mostanában, amikor lefekszem,
Egy igazán okos dolgot cselekszem.

Mert mielőtt még elfogná a szender,
Kell, hogy valamit olvasson az ember.

Ne olvasson regényt, mert az bolondság,
Nehogy az álmát kísértetek rontsák.

Lirai verssel se terhelje gyomrát,
Nehogy más búi az ő fejét nyomják.

Feküdjön szépen hanyatt avagy hasmánt
S a költségvetést vegye mint olvasmányt.

Ó mennyi pénz, jó isten, mennyi, mennyi!
Az Ezeregyében dehogyan van ennyi!

Száz millió s utána sokszor még száz,
Pénz szagával telik meg az egész ház.

S Ő jobbszagu a frissen sült cipónál,
Nincs illatosabb egy szép milliónál.

Én Őtet már csak milikének hívom,
S az illatát szédülten mellre szívom.

És egyik millió szebb, mint a másik,
Az embernek a foga is elvásik.

Hogy milyen gazdag! Ki? Én? Nem. Az állam.
Ilyenkor kissé lecsuszik az állam.

Majd boldogan sóhajtok egy nagyot:
Nem baj, kérem. Az állam én vagyok.

UJ SZIVAROK.

Bementem tegnap a trafikomba;
Jónapot, Görcs ur, így szóltak nyomba.
Jónapot, Görcs ur, tudja mi ujság?
Na mi az? Béke? vagy háborúság?
Trafikos mondta: Dehogy is kérem,
Több ujdonság van, szivari téren.

Magyarok! Magyarok!
Itt vannak a vadonatuj szivarok.

Jótállok érte mind nagyon jó lesz:
A nevük: Palmasz, Palmics, Palmólesz.
Promencli, Palkó, Polka, Palermó;
A dohányzóznak ez mind egy ternó.
Hozott sok ládát, ez volt a vesztem,
Mint egy pióca ugy színi kezdtem.

Szittam egy gyűrűst, igen bűdös volt,
Szittam egy karcsut, nagyon bűdös volt,
Szittam egy vékonyt, roppant bűdös volt,
Szittam egy tömzsit, szörnyen bűdös volt,
Szittam egy keskenyt, irtó bűdös volt.

Palmasz nem égett, csak halkán senyvedt,
Palmitasz oldalt izzadt ki enyvet,
Mórisz szines volt, mint egy kulissza,
Móric szétmállott, mint a puliszka,
Dámesz körömmel kaparta gégém,
Rámeszből két rongy állt ki a végén...

Teleszky József pénzügyminiszter,
Akit e nóta illata tisztel,
Éljen száz évig, számítva mától,
Mindennap csókot kapjon Tiszától,
Házsipkáját angyalok varrják,
S ne szivhasson mást, csak uj szivarját.

Magyarok! Magyarok!
Ilyenek a vadonatuj szivarok.

HURCOLKODÁS.

Hatalmas éposz, több énekben.
Szövegét irták Gutwillig és Dick.
Zenéjét szerezte Ringwald Henrik.

Első ének.

Maga esik bele mindig,
aki másnak vermet ásott,
Felmondnál a háziurnak,
el kell hagynod a lakásod.
Házmestered egy utolsót
belerug még a csalódbe,
S egy kocsi Dick Izidortul
odaáll a ház elébe.

Második ének.

Agyonnyomtál egy poloskát,
kártérítést fizetsz érte,
Aztán kezdesz hurcolkodni,
s kezded köpni már a vért te,
Délceg ember tizenhárom,
kiküldve Dick Izidortul
Óriási kocsi mellett
fordul-térül, térül-fordul.

Harmadik ének.

Butoroddal foglalkozik,
 tizenhárom dali-délceg,
 Ajakukon törköly-illat
 s kötélvastagságu élcek.
 Szobalányod őrzi őket,
 ámde tőlük nincsen nyugta,
 Ott csipik meg, ahol imént
 a házmestered megrugta.

Negyedik ének.

Állasz állton, resignáltan
 közepében eme körnek,
 S körülötted bőszerűvel
 törnek, törnek, egyre törnek.
 Te mondd a miatyánkot,
 és a keresztekét hányod...
 Eltörrik a kedves nődet,
 eltörrik a pici lányod.

Ötödik ének.

Nincs ezen mit énekelni,
 megdalolták ezt a költők,
 Eltörték a klejderstokkot,
 eltörrik rajt a felöltőt.

Villanyalmáid nem voltak,
 most nincsenek villanykörték,
 A tükörről ne beszéljünk,
 azt finom puderrá törték.

Volt még egy

Hatodik ének,

de az már kell a fenének.

Volt még egy

Hetedik ének,

azt eltörték a legények.

ELSEJE!

Jó istenkém, égi öröm,
 Mért hagyod lehúzni bőröm?
 Halk imáim zengenek,
 Zengenek, zengenek.
 Mért hagytál el engemet?
 Jönnek rendbe, jönnek sorba
 És számlákkal ütnek orrba
 Suszter, snejder, műszerész,
 Műszerész, műszerész,
 Ékszerész és fűszerész.
 Elseje! Elseje!
 Bög a szivem belseje!

Állt a pénz egész halommal,
S ők nem voltak irgalommal.
Mebűnhődte már e nép,
Már e nép, már e nép
Multját és a jelenét.
Milyen szégyen, mily blamázi,
Százharminc pengő a gázsi.
Még nem ittam vizet és . . .
Vizet és . . . vizet és . . .
Oda már a fizetés!
Elseje! Elseje!
Búg a szívem belseje.

Százhusz pengő, mily gyalázat!
Ebből kérem, háromszázat
— Ezt beláthatná kiki,
Ná kiki, ná kiki —
Nem lehet fizetni ki.
Orcáim könytől vizessek.
Mit fizessenek, hogy' fizessenek,
Mondja kérem, mit akar?
Mit akar? mit akar?
Menjen, mert lesújt e kar!
Elseje! Elseje!
Bég a szívem belseje.

Édes suszter, holnap jöjjön,
 Csak számlával most ne öljön.
 Drága snejder, szép ökör,
 Szép ökör, szép ökör:
 Méla szemmel mért gyötör?
 Februárban jöjjön el, mert
 Nőül veszem Rókefellnert
 Vagy esetleg Karnezsit,
 Karnezsit, Karnezsit,
 Ugy tán győzöm a rezsit.
 Elseje! Elseje!
 Brúg a szivem belseje!

HÁBORU-NAP.

Ne szólj könnyedén a halálról,
 S a háborut ne vedd félvállról.
 Ha magad népfölkelő is vagy,
 Félelmed legyen akkor is nagy.
 Mások a háboruba mennek,
 De ne tessék örülni ennek.
 Örülni abszolút ne tessék,
 Reád is hárul kötelesség.
 Például, hogy te hogy'-mint véled,
 Neked azt muszáj megbeszélned.
 S gondolnod kell a puskaporra,
 És aztán gyűjtened kell sorra.

És hétfőn gyűjts a törököknek,
 És kedden gyűjts a görögöknek.
 És szerdán gyűjts a bolgároknak,
 Csütörtökön szerb polgároknak.
 S ha van tüzojító s tanító-nap,
 Hála az égi alkotónak,
 A háborunak is lesz napja,
 Melyen a könyört csak ő kapja.
 Az utcán hölgyek állnak fezzel,
 És sok pénzt szednek össze ezzel.
 Nagy lesz a gyűjtés, interurbán,
 A hölgyek fején lesz egy turbán.
 Lásd, ez a népfölkelő része:
 Tőle telik meg a pénz-csésze.
 S ha már csordultig lesz a kassza,
 Csak akad, aki elsikkassza?

A BIRSÁG.

Hideg holttest feküdt a fűben.
 Ott, ahol rálépni tilos.
 Mellényzsebében öt forint volt,
 (A vértől egy kissé piros)
 „Egy holt ember fekszik a fűben”,
 Susogták a járókelők.
 „Nono — felelte rá a rendőr —
 Ezt konstatálni kell előbb”.

Jöttek a mentők s szólt a doktor:
„Kivágtattunk sietve mi,
De itt haláleset forog fenn,
Alig tudunk segíteni.”
S az elüljáróság az egyik
Elüljáróját küldte ki
S az ennyit mondott: „Semmi baj sincs,
Csak egy halottkém kell neki.”

A halottkém a kávéházból
Fiakkeren kihajtatott.
Körülnézett és konstatálta:
„Ez egy szabályszerű halott.
Golyó a szivben... ami történt,
Az öngyilkosság, semmi más.
A halál okát közelebbről
Megmondja majd a boncolás.”

Csak ekkor érkezett az özvegy,
Az öngyilkos bús özvegye,
Hogy ráboruljon a halottra
S az öt forintot átvegye.
De rászólt a rendőrtanácsos:
„Az öt forint, az itt marad.
Az ön férje a fűre lépett
S a fűre lépni nem szabad.”

A VEJNGRUBERNÁL.

Szép vasárnap, melvet nekünk
 Minden héten Isten elhoz,
 Gvere, drága feleségem,
 Másszunk ki a Vejngrüberhoz.
 Tele a hely zsufolásig,
 Mely be van kerítve rácszal,
 Két asztal közé a pincér
 Bever minket kalapácszal.
 Ne csudálkozz ezen, mer már
 Így van ez a Vejngrübernál.

Jobbról nyomnak, balról nyomnak,
 Szídd a levegőt, a szűzit,
 Illatát a poshadt tónak,
 És az autók benzin-bűzit,
 S miközben a ruhatárost
 Etetgeted a fenével,
 Honvéd urak dobhártyádat
 Fűrészselgetik zenével.
 Ne csudálkozz ezen, mer már
 Így van ez a Vejngrübernál.

Barna litty-lotty, minden nélkül,
 Ugy hijják, hogy habos kávé,
 Kedvenc halálnemed melyik,
 A villamos vagy a MÁV-é?

Jobb, ha mingyárt aláfekszel,
S ezt a kávé-t nem hörpinted,
Avagy igyál ellenszernek
Marólugot, három pintet.
Ne csudálkozz ezen, mer már
Igy van ez a Vejngrubernál.

Ne kérj szalvétát, barátom,
Ezt az egyet ne csináljad,
Mert a pincér önkezevel
Törli akkor végig szájad.
S a Vejngrúber odagördül,
S mond két vadonatvén viccet,
Ezzel szemben te bemondod
Az ultimót és a bliccet.
És nyugodtan mész is el már,
Ki fizet a Vejngrúbernél?

BEIRATÁS.

Tülekedtem, tolakodtam,
Marakodtam, furakodtam,
Könyököltem, tászigáltam,
Sóhajtoztam, kiabáltam,
Bordát törtem, orrot zuztam,
Izzadságban szabad-usztam.

Viszont nézzék meg a testem:
Én vagyok legkékebb Pesten.
Erre löktek, arra toltak,
Téptek, rugtak, marcangoltak,
Derekamat kinyujtották,
Kalapomat felgyujtották.

De a fiam, de a Pista
Mégis, mégis gimnazista
Ma délelőtt óta.

Végre, végre félig holtan
A tanárok előtt voltam.
Nem szólottak ők sem, én sem,
Szó nélkül elszedték pénzem.
Lefizettem tanpénzt, táppénzt,
Támpénzt, vámpénzt, készpénzt, lábpénzt.

Adtam pénzt papirra, könyvre,
Gombra, gömbre és rajztömbre.
Kémiára, levegőre,
Léniára, tanerőre,
Mindenféle cimre, rangra,
Kis csengőre, nagy harangra.

Drága volt nagyon e lista,
De a Pista gimnazista
Ma délelőtt óta.

Wekerlétől levelem volt
 S fegyverem a szerelem volt.
 Kezemben tizenhat okmány,
 S a tanárok nézték szoknyám.
 Bizonyítvány talán húsz is...
 Tetszett nekik még a blúz is.

Belenéztek tudni vágyva,
 Bele, a bizonyítványba
 Egyen, ketten, hárman, négyen.
 Nincsen ebben semmi szégyen...
 Hogy fiam ne hagyjam vízben,
 Félreléptem kilenc izben.

De a lelke azért tiszta,
 Mert a Pista gimnazista
 Ma délelőtt óta.

Á! . . JADLOVKER!

Végy fel bundát, így szólt a férjem,
 Mivelhog az Ujvásár-téren,
 Melynek neve most Tisza Kálmán
 A Népopera régen áll mán.
 Kivül úgy néz ki, mint egy pajta,
 De belül inkább szérüfajta,
 Nekünk oda kell vándoróni,
 Ott lép fel máma Jadloker Tóni.

Bár cugg van a Népoperába,
S az embernek fázik a lába,
Meghallgattuk Jadowker Nácit,
Hogy más vallásu meg se látszik,
A hangot hogy artikulálja!
És milyen a gesztikulája,
Nem, ehhez Karuzó sem ér fel,
Hogy tud danolni a két kezével!

Két oldalt visel két kis signont
És azzal énekli a Mignont,
S ha ő egy felsőbb hangot fujhat,
Akkor a Lazarusz elbujhat,
S hangja nem is citerázik,
Mikor a magas cére mászik,
Nem hagyja el, folytatja szépen:
Ipszilonig fel, az ábécében.

Én csak eltátottam a számot,
S néztem Jadowker Ábrahámot,
A férjemnek fénylett az órra,
Ugy bámult a Jadowker Mórra,
Hogy őt is meghatotta, ez tény,
Mert bár ő egy régibb keresztény,
Így szólt hozzám: Te Izidóra,
Keresztelkedjünk vissza zsidóra.

AZ ÉN GYÖNYÖRŰ FELESÉGEM.

Tisztelt fiatal emberek,
Kiknek a nyelve ugy pereg,
Ha társaságban, ma vagy holnap,
Becsés nejemnek udvarolnak.
Ez helyes és ez kitünő,
Mert nejem egy gyönyörű nő.
A nejem az egy drága fény-nő,
Egy élő és szép költemény ő.
A cukrom és az eleségem.
Tessék! Ez a feleségem.

Ajkán édes sóhaj honol.
A haja lágyan leomol.
Szája piros, mint a ribiszke.
Csipője és a keble büszke.
Oly karcsu és oly kerek a
Rengő és ringó dereka.
Az arca hamvas, mint a szilva,
Szeme, mint mandula, kinyilva.
A diszem és a nyereségem.
Tessék! Ez a feleségem.

De amikor hazamegyünk,
Hogy otthon parizert együnk.
Leteszi finom lepelét,
Leteszi büszke kebelét,
Leteszi édes sóhaját,
Leteszi lány omló haját,
Leteszi a magas cipőt,
Leteszi a kerek csipőt,
Leteszi piros ajakát,
Leteszi karcsu derekát,
Leteszi arca telijét,
Leteszi kis grübelijét,
Leteszi hölgyi jogait,
Leteszi összes fogait,
Leteszi lelke reteszit,
És leteszi a leteszit.

A többi, az megmarad nékem...
Tessék! Ez a feleségem.

A KLUBBAN.

A pesti férj jól megebédél,
 Kicsit lármáz a feleséggel,
 Aztán egy fiakkerbe ül be,
 S a Lipótvárosiba dül be,
 Elnök bácsi az édes Ruszt itt,
 S az unalom dübörgve pusztit,
 Unalom ásít minden zugban,
 De azért mégis jó a klubban.

Ott beül, a nagy villamfénybe,
 Egy fotel nevü építménybe,
 Melyből csak feje bubja látszik,
 S hasán kezével malmot játszik,
 S ha hangulata zuzott-nyúzott,
 Elhozatja a Dajli Nyúzott.
 Mert angolul aludni jobban
 Másutt nem lehet, mint a klobban.

S aztán, álomtól ostobábban
 Leül a kártyázó szobában,
 Ott lenyerik róla a frakkot
 És le cipőjéről a lakkot,
 Le a fejről minden hajszált,
 S le az orra alól a bajszát,
 Seholse végzik finomabban
 E beretválást, csak a klubban.

S míg idegeit megfeszíti,
S a pénzét totál elveszíti,
A drukktól egyre izzadt s fázik:
Neje otthon nem unotkázik,
Egy ur a lakására sétál,
S úgy megcsalják, hogy füle szét-áll.
Egy ur, avagy esetleg többen,
A férjnek, ah, legjőbb a klöbben.

MI KELL A MOSÓNÉNAK?

A mosóném roppant igénytelen.
Tegnap egész kurtán tárgyalt velem.
S tőlem szerényen azt az egyet kérte,
Hogy én egy taxiautót küldjek érte,
S mivel a háztartásomtól telik,
Adjak neki egy angol reggelit.
Tejet, vaját, turót, orosz teákat,
És egy nagyon jól megsült befszteákat,
De a sonkát is szívesen enné meg.
Hát lám, csak ennyi kell a mosónének,
Csak ennyi kell a mosónének.

Na ja, a mosóném igénytelen,
Délben az asztalunknál lesz jelen,
Szívesen esz meg egy ragu-leveskét,
És egy kis karfiólos-tejfelecskét.
S mert ő másképp étkezni nem szokott:
Tatármártással egy piciny tokot.
S ne nézzem őt műveletlen-mulának
Nem ellensége egy kevés pulárnak.
És nem kedveli, ha a csirkék vének,
Kérem, csak ennyi kell a mosónének,
Csak ennyi kell a mosónénak.

A mosóném direkt igénytelen,
Négy óraker megkávézízik velem,
S mert tíz forint csak működése ára,
Még egyet-mást szeretne vacsorára.
Legegyszerűbb megoldás, azt hiszem,
Ha a szupét lakására viszem
Mert este már nem érzi magát jól itt
Otthon szerklét tart s talán meg is szólít
Hölgyek . . . ezzel már véget ért az ének
Mert más aztán nem kell a mosónének,
Egyéb nem kell a mosónénak!

A GRÓFKISASSZONY.

Mink varrólányok tátjuk a szánk!
 Lovasrendőr ur büszkén néz le ránk,
 Jaj, hány lakáj és hány finom fogat!
 Nem láttam még ilyen gyémántokat!
 A nőkön milyen hosszú rejjerek
 A gazdagok be gazdag emberek!
 Oly szép ez, mint egy verses költemény:
 A grófkisasszony esküvőre mén.

Fejére százpengős fátylat tehet,
 Csipkés, fehér selyemruhát vehet,
 Ebédre kuglert és tortát ehet:
 A grófkisasszony mily boldog lehet!
 A vőlegénye Árgyirus király,
 Ugy csókolhatja, hogy már szinte fáj.
 A grófkisasszonyt úgy irigylem én:
 A grófkisasszony esküvőre mén.

A hintó most épp mellettem halad
 Benézek egy kis másodperc alatt
 A torkom elszorul, szívem dobog,
 Szememmel üdvösségéből lopok!
 A grófkisasszony oly görnyedten ül,
 Oly busan boldog, oly kelletlenül,
 S egy fényes könyecsepp csillog kék szemén:
 Szegény kisasszony!... esküvőre mén.

A LÓ.

Nincsen oly jó dolga önnek,
 Tisztelt publikom,
 Mint amilyen énekelem van,
 Ezt elmondhatom,
 Nem él szebben énnálamnál
 Mangold B. Kolos.
 A lakásom tiszta és szép,
 Benne nincs polos.
 Hogy ki volnék, kíváncsiak
 Ugy-e nagyon rája?
 Én vagyok egy magyar főúr
 Versenyparipája.

Ló vagyok, de nem busulok,
 Bár nagy a fejem,
 A takaróm bársonyból van,
 A párnám: selyem.
 Sem állami, sem pótadót
 Nem szednek tőlem,
 Pávatollal csiklandozzák
 Egyre a fülem.
 Esküszöm, hogy gyönyörű a
 Paripai pálya
 Én vagyok egy magyar főúr
 Versenyparipája.

Ebéd után élémkerül
 A pezsgős vödör.
 Tetszik tudni: vizet iszik
 A rideg ökör.
 Én egy cuggra felhörpintem.
 ‚Pincér, másikat!‘
 Leiszom a négy lábamról
 A kamásnikat.
 Két vödör, vagy akár három,
 Ejnye, kutyamája!
 Én vagyok egy magyar főur
 Versenyparipája.

S ha már annyit ittam, mint egy
 Főuri paci:
 ‚Lovászkölök, hadd jöjjön be
 Az a Rác Laci!‘
 Jön a Laci, s így kiáltok
 Vigadozva rá:
 ‚Huzzad Laci a nótámat
 A patkóm alá!‘
 Mire ő e dalt szügyembe
 Belemuzsikálja:
 Én vagyok egy magyar főur
 Versenyparipája.

SZILVESZTER.

Hogy mi otthon ültünk volna Szilveszterkor?
Szó sincs róla
Elmentünk a kávéházba, hol a honvéd-
banda szóla.
Felcsipkézve, feltollazva, felprémezve
lejtettem be,
Azt hiszem, hogy kicsit sundig volt a férjem
ezzel szembe,
Publikummal a kávéház csordulásig
volt valóban,
Éppen csak hogy két kis sarkot kaphattunk a
garderóbban,
Eleinte a fogasra akartak fel-
tenni minket,
De azután mégis másutt jelölték ki
helyeinket;
Mindamellettt vidám voltam,
kétségbe cseppet sem estem,
Szép az élet Szilveszternek
éjszakáján Budapesten.

Tele volt a kis kávéház sűrű füsttel,
gomolygóval,
Utat benne egy zord pinczér úgy vágott egy
nagy ollóval,

S mert roppant megerőltette a szegénykét
ez a munka,
Hozzánk érve három kávét beleöntött
a nyakunkba,
Férjem, kit már említettem, s kinek nem volt
jó a kedve,
Tudjisten a kiszolgálással nem volt meg-
elégedve.
Pezsgőt rendelt, hoztak is egy óriási
vödröt jéggel,
Mindössze magát a pezsgőt, azt az egyet
feledték el.
De ilyenkor egy kis jég is
oly jól esik az embernek.
Szép az élet Budapesten,
éjszakáján Szilveszternek.

Pont éjfélkor eloltottak mindenféle
villanyt, gázt,
A humor az emberekben valósággal
hogy fellázadt;
Volt ki az asztalra lebbent, volt ki a csil-
lárra lépett,
Sose láttam ennyi édes, jókedélyű,
finom népet!

Jött a malacz s tréfaságok központjává
gyorsan lett ő,
Ugy visitott, mint egy nyuzott operai
énekeső.

Férjemnek, kiről már szó volt, könnytől lett a
szeme nedves,

Halkan ennyit suttogott csak: Iszonyu, hogy
ez mily kedves!

Falnak fordult és jobblétre
szenderedett reggel táján...

Szép a halál Budapesten,
Szilveszternek éjszakáján.

A MAZSOLA.

Bementem a pékhez, mert már
Elgyöngített a sok koplalás.

Megkérdeztem: „Pék ur, kérem,
Kapható-e mazsolás kalács?”

„Kapható hát, szólt a pék ur,
De csak akkor,

Ha van tíz vasad.”

Odaadtam tíz krajcárom,

Bár a szívem

Csaknem meghasadt.

Pesten ez így van.

Igy beszéltem a kalácsnak:
,Kis kalács, én most megeszlek, ó!'
Oly kicsinyke volt szegényke,
Nem tuzok, ha mondom: tiz dekó.
Feltörtem, de bizonyisten
Nem volt benne,
Nem volt mazsola.
Ellenben a közepére
Belesütve
Egy kis légy vala.

Pesten ez így van.

Visszamentem a pék urhoz:
,Nem mazsola volt benne, de légy.'
Ő a fülemet meghuzta:
,Nono, kuncsaft, szemtelen ne légy.
Hogy mazsola nem volt benne,
Ezt mindenki
Mondhatná, de ládd,
Ha a legyet visszahozod,
Kapsz helyette
Egy szem mazsolát.'

Pesten ez így van.

AZ ESKÜDT.

Ülök az esküdtszéki padokon,
 Hogy buta vagyok, ne vegyék zokon,
 Ügyvéd én nem vagyok, hát, én ugy éljek,
 Nincs nékem annyi eszem, hogy itéljek.
 A karzaton oly sok publikum áll,
 S az elnök ur olyan sokat dumál,
 Az elnök ur egy drága jó apuska,
 De mit tom én, mi egy paragrafuska?
 S ha fuj a szél, avagy ha havazik,
 Az esküdt fölmentésre szavazik.

Hogy mi vagyok cibilbe? hát szabó,
 Tudom, hogy milyen egy finom zakó,
 Mért kívánják, hogy most uj bráncsba kapjak?
 S nadrág helyett egy itéletet szabjak?
 Itélkezünk eseléden vagy kofán,
 Én csak ülök, s befogom a pofám,
 S a gondolatom jár valahol messze,
 Hogy ma ebédre kumprisnúdli lesz-e?
 És Budapesttül le Rakamazig,
 Az esküdt fölmentésre szavazik.

A multkor volt egy ügy, nagyon kemény,
 Azt jól fölfogtam, mert figyeltem én,
 Bár bóbiskoltam közben inci-pincit:
 Bizonyos Ahim megölt egy Zsilincit,

Tanuk mondták, hogy joggal ölte meg,
 Mások meg azt, hogy bottal ölte meg . . .
 Hát kérem, tetszik látni: ennyi gazság:
 Hogy' tudjam én, hogy hol van az igazság?
 Hát késő ősztől kora tavaszig
 Az esküdt fölmentésre szavazik.

ÁBRÁND.

Az élet augusztusban változik.
 Szeptemberre kinyilnak a mozik.
 S a konzekvenciák nem meglepők,
 Hogyha kinyilnak: nyitva lesznek ök.
 Beléjük mennek a legjobb körök.
 Én magam is oda özönölök.
 S bármilyen sűrű lesz a levegő,
 Szórakoztatni fog a lepedő.

Igen, igen, a vászon, a sima
 És a berregő villanymasina,
 A bus létet lány fénynyel fényező:
 Nekem 2 (kettő) kulturtényező.
 Nekem mindig nagy örömet szerez
 Ez a Gaumont s ez a Pathé-freresz.
 A glóbus, mit szalagok fonnak át,
 S a kakas, amely ingatja nyakát.

A gyilkosság olyan mulattató,
 A humoros kép olyan megható,
 Szép a táj, melyen lépked a gulya,
 A Pali is szép, amikor mulya.
 És minden szép és minden csodaszép,
 Mert kérem mégis . . . mégse él a kép.
 Ha tánczol is: de sosem énekel,
 S a szerkesztőségekbe sem megy el.

A képnek nincsen magánélete,
 A kollegáról nincs ítélete,
 Lakásán nincsen réz-mű-nyoszolya,
 S számomra nincsen kész-bű-mosolya.
 A képtől otthon nyugodt lehetek,
 Mert a képpel nincsenek esetek,
 A kép szerződést nem szeg meg soha,
 A kép legföljebb némán ostoba.

Indítványom ezért így hangzik:

A hatóság tehát legyen helyén
 S a színházaktól, annak idején,
 Vonja meg, nyujtva ezzel enyhe kéjt:
 A szájkítáthatási engedélyt.

PÁNTLIKÁS KALAPOM

A kalapom egy egész egyszerű kalap . . .
 Van rajta némi piros moaré-szalag,
 Ugy jobbról balra, rézsutosan fölfele,
 Négy rózsabimbó van átkötve jól vele,
 A rózsabimbók között csipke kanyarog,
 Így viselték ezt már a régi magyarok,
 A csipke mellett egy araszra pontosan,
 Kilenc kék pompon van rávarrva gondosan,
 Egy cérnagomb s egy acélsatt van ezalatt:
 A kalapom egy egész egyszerű kalap . . .

A kalapom egy egész egyszerű kalap . . .
 Szakajtó-forma kicsi teknő az alap,
 És ezen, mint a gyümölcsön a zamatok,
 Vannak a kreppszinü kerek daganatok.
 Ezekből fölfelé fürtöcskék szállanak,
 És lefelé tömör vaslécek állanak,
 A léceken, miként megannyi csöpp ízék,
 Lógnak a gyönyörű kis üveggömbicék,
 S a gömbicékben eleven aranyhalak:
 A kalapom egy egész egyszerű kalap . . .

A kalapom egy egész egyszerű kalap...
 Van rajt ökörszem és kolibri négy darab,
 Egy csirkeszárny, két comboeskával és alább
 Egy denevérfül s egy igazi libaláb.
 A tetején plöröz, félméteres, szerény,
 Mögötte körben egy kis oroszlán-sörény.
 És egy asztal-fiók, à la első Lipót,
 S Markóni féle finom drótnélküli drót,
 S egy gyönyörű kis krokodil, amely harap...
 A kalapom egy egész egyszerű kalap...

AZ ORVOSTUDOMÁNYRÓL.

Egy ur elment egy épülő ház mellett,
 Felöltő volt rajt és nem reverenda,
 Azonban a második emeletről
 Időközben lehullott egy gerenda.
 Ugy hullott ez, miként égről a csillag,
 Vagy ugy, miként fáról lehull a körte,
 S a szóban forgó urnak egyik karját
 Eme gerenda szó nélkül letörte.
 Óriási!

A mentők rögtön hazaszállították,
 Sebészprofesszort hivatott a nője,
 Hogy visszakösse a megsebesült kart,
 Bevarrja és fehér pólyába szőjje.
 A doktor nézte, a beteg nyöszörgött,
 „Mi lesz velem?” ez volt szava, az első,
 S a doktor mondta: „Őn meg fog gyógyulni,
 És egészséges lesz, mint a makk-felső.”
 Óriási!

„Tudok-e majd ezzel a kézzel enni?”
 „Ó, azt már holnap tud, kedves barátom.”
 „Tudok-e inni, édes doktor bácsi?”
 „Azt már vasárnap tudni fog, ugy látom.”
 „S tudok majd zongorázni a kezemmel?”
 S a doktor mondja: „Hogyne, jövő keddig!”
 S szólt a beteg: „Ezt szeretem legjobban,
 Mert zongorázni még nem tudtam eddig!”
 Óriási!

A ZARÁNDOK.

Lyon felé zarándokol
A francia király neje.
Mezitláb és gyalog megyen
S födetlen bodros kis feje.
Szegénynek nincsen gyermeke,
Azért e nagy zarándok-ut,
Istentől így remél csodát.
Csodát! Csodát!
És egy egész piciny fiut.

Ó szomoru királyi faj,
Fáradt elvénhedt férfiak.
Sokszor sirt a királyi nő,
E végzetes nagy baj miatt.
Mindent megtett, amit lehet,
Mindent megtett, amit szabad,
De ó, a felséges tövön,
Tövön, tövön,
Egy kis bimbó mégsem fakadt.

Lyon felé zarándokol
A francia király neje,
S az országuton szembejő
Egy jó paraszti nő vele.
Szól a királyné: Jónapot.
Szép jónapot, felel a nő.
A királyné kérdezget és . . .
No és, no és
Elmondja, hogy hová megy ő.

Fiucska kéne? Mondja rá
Az egyszerű paraszti nő.
Hát azelőtt Lyon bizony
Jó volt erre, sőt kitünő,
De most felség hiába jársz,
S már más se jó Lyon felé,
Mert meghalt az a jó papunk,
Papunk, papunk,
Ki ezt a csodát művelé.

AZ ÁLLATKERT.

Az állatkertbe is kimentem,
Mivel most ez divat nagyon.
Valóban sétál ott sok állat,
S középen egy kagyló nagyon.
A kagylóban zenészek ülnek,
S zenélnek, ez bevallható,
De a muzsika halhatatlan,
Vagy más szóval: nem hallható.
Ája, ája,
Ez Wischendorf tragédiája.

A fővárostól egy bizottság
Szintén kiment egyhangulag,
És odakint, csodák-csodája!
Két lábon jártak az urak.
S mikor leszállt a lila este,
Az állatkertnek berkiből
Ki akart menni a bizottság,
S nem eresztette ki az őr.
Ája, ája,
Ez városunk tragédiája.

Nini, ott egy oroszlánbőrre
Zsinórt varrnak fel, uraim.
Hát persze, mert van oroszlán,
S most készül melléje a him.
S láttam, hogy egy vasrács mögött egy
Hosszu állat zokogva sir.
S megtudtam, hogy most áfnak hívják,
Mert leolvadt róla a zsir.
Ája, ája,
Ez a zsiráf tragédiája.

HA VOLNA! . . .

Ha százezer forintom volna nékem,
Tovább az ég nem mosolyogna kéken,
Én átfestetném szép pirosra nyomban,
Mer' a pirosra olyan gusztusom van.
Ha isten nékem ezrest adna százat,
Hitelbe építtetnék egy nagy házat,
Házmesterünket eme házba hoznám,
És éjjel-nappal vad kéjjel pofoznám . . .

Ha nékem százezer forintom volna,
 Autót vennék, mit hátul benzin tolna,
 Elül huzatnám négy szál paripával,
 És beleülnek egy tajtékipával.
 Kávéházat vennék, mely sokat ér meg
 S nem adnék borraivalót a pincérnek.
 Mondatnék három miatyánkot, ávét,
 S kávéból főzetnék egy csésze kávét.

Ha nékem százezer forintom lenne,
 Jaj istenem, az eszem is elmenne.
 Átölelném a mennyet és a földet,
 És hozatnék egy kis adag pörköltet,
 Egy percig se gyötörne téli bánat:
 Befűtetném a hónapos szobámat.
 Hallgatnám, mit az angyalok zenélnek:
 S a pénz akkor köllene a fenének.

A PRÓBAMARHA.

A hus árát őrizni ellen
 Talált a hatóságai szellem
 Egy próba-vágás nevű dolgot,
 Amely soká szőnyegen forgott
 S hogy kivigyék tervük hamar, hát
 Kerestek egy nagyszerű marhát.

A marha sovány és lapos volt,
 Mert azelőtt pesti lakos volt,
 Egy küldöttség a vágóhidra
 Nagy ünnepélyesen meghitta.
 Bizalmas kis bankettke volt ott
 S egy másik marha szónokolt ott.

Aztán egy karóhoz kötötték
 S udvariasan leütötték,
 A mézszárszékbe vonszoltatták
 S két orvossal felboncoltatták,
 De itt még nem lehet megállni,
 Rossz részeit el kell dobálni.

Eldobták hát gyorsan a máját,
 A háját, báját és a száját,
 Az elejét s a közepét is,
 A hátulját s a tüdejét is,
 A kezét, lábát és a szarvát,
 Szóval az egész próbamarhát.

És ott feküdt a marha holtan,
 Teljesen széjjeldaraboltan
 S szólt Bárczy a fejét vakarva:
 Nem vált be, kedves próbamarha,
 E pálya nem való magának,
 Miért nem ment városatyának?

ILKA.

Három évig jegyben jártam
Ilkával, ki csodaszép volt,
Szőke haja aranyátor,
Szája rendes, foga ép volt.
Bölcsesség volt, amit mondott,
S ha hallgatott, az még szebb volt,
Ragyogó két orcácskája,
Nincsen annál fényesebb hold.
A családjá: finom népek,
Ily családba én belépek.
Ilka, Ilka, Ilicém,
Gyönyörű kis gilicém.

Három évi mátkaságnak
Esküvő a vége nemde?
Ősz atyája a pénz-kérdést
Világért sem hozta rendbe.
Elhurcoltak egy oltárhoz,
Mint egy birka álltam ottan,
Kezdtém látni, hogy valóban
Szerelemből házasodtam.
No de mindegy: Ilka szép volt,
Szája rendes, foga ép volt,
Ilka, Ilka, Ilicém,
Turbékoló gilicém.

Rendes szája kissé nagy volt,
S kissé hamar kitátá azt.
Férfi vagy-e, ezt kérdezte,
S nem is várta meg a válaszl.
És alighogy nőül vettem,
Rögtön hizott harminc fontot.
Ugy pöröl, mint egy gránátos,
S gyorsan nyujt át egy pofontot.
Jaj, istenem, milyen szép volt,
Mikor az én fogam ép volt.
Ilka, Ilka, Ilicém,
Harcias kis gilicém.

Még mielőtt felkötőzném
Magamat egy lombos ágra,
Ábrándozva nézek vissza,
Vissza a szép mátkaságra.
Mig a vőlegénye voltam,
Ugy szerettem, majd megettem,
S most mikor már nőül vettem,
Sajnálom, hogy meg nem tettem.
Ha akkor megtettem volna,
Agglegény lehettem volna.
Ilka, Ilka, Ilicém,
Mért nem halsz meg, gilicém?

*Két előadó együtt jön ki a függöny elé és nagyon
csendesesen, pontosan együtt ezt mondják:*

JOGOT A NÉPNEK!

Aktuális politikai dal, szövegét írta Lukács László,
zenéjét szerezte Tisza István.

- Az egyik:* Kinek haja barna vagy szőke,
Ki szemtelenül néz a nőkre, —
- A másik:* Az nem kap választójogot.
- Az egyik:* Ki este az ágyával szembe
A ruháját nem rakja rendbe
- A másik:* Az nem kap választójogot.
- Az egyik:* Ki nem kel fel hajnalba korrán,
Kinek mitesszer van az orrán
- A másik:* Az nem kap választójogot.
- Az egyik:* Kinek sarka le van taposva,
S padlóra köp a villamosba
- A másik (ordítva):* Az nem kap választójogot!
- Az egyik:* Ki a lépcsőn szuszogva megy fel,
Ki bajuszkötőt használ reggel,
- A másik:* Az nem kap választójogot.
- Az egyik:* Kinek a nagypapája kasznár,
Ki bajuszkötőt sose használ
- A másik:* Az nem kap választójogot.

Az egyik: Ki fürdőkádba bemegy pőrén,
Kinek anyajegy van a bőrén,

A másik: Az nem kap választójogot.

Az egyik: Kinek vatta van a fülében,
Kinek nincs vatta a fülében,

A másik: Az nem kap választójogot.

Az egyik: Ki csak egyszer is életébe
Kávézni kávéházba lép be,

A másik: Az nem kap választójogot.

Az egyik: Ki ebéd után nem pikétez,
Ki tudja, hogy Justh Gyula létez,

A másik: Az nem kap választójogot.

Az egyik: Ki Ehrlichet Gusztávnak véli,
Ki Gusztávot Ehrlichnek véli,

A másik: Az nem kap választójogot.

Az egyik: Kinek a fején van a szája,
Kinek egy nő volt a mamája . . .

(Itt abba hagyják.)

Együtt: Mondjuk inkább csendesen ki:
Senki! senki!! senki!!! senki!!!!
Abszolúte senki sem kap
Választójogot!

MILYEN A RENDŐR?

A rendőr egy kétlábu emlős,
Hossza százhatvan centiméter,
Alulról csizmában végződik,
Felülről úgy hijják, hogy Péter.
A két mellső végtag között van
Ránőve egy kis tábla rézből,
Ha nem bántod, oly szelid állat,
Hogy szalutál s eszik a kézből.
Ilyen a rendőr.

Az orra alatt egy nyílás van,
Mít a jóisten azért vágott,
Hogy ott jöhessenek ki simán
A könnyebb udvariasságok,
A sulyos udvariasságot
A rendőr csizmájával mondja,
Halkan, hogy meg ne siketüljön
A hát alatt a ruha rongya.
Ilyen a rendőr.

Aki őt bántja, azt a rendőr
Szelid-puhán megsimogatja,
Gyöngéden, hogy eszébe jusson
Rég sirban fekvő öregatyja.

Akarsz nappal csillagot látni?
 Igyál sok sört, egyél sok sonkát
 És ereggy oda a rendőrhöz
 És kérjél tőle egy pofonkát,
 Majd ad a rendőr.

A rendőr sohasem gorombal
 A rendőr sohasem brutális!
 Megcsókolja ökölrel azt is,
 Kit nem szeret, vagy kit utál is.
 A lexikonból a rendőrrel
 Egyebet nem tudtam kisütni,
 Ja igaz: hogyha egy ügyészt lát,
 Aztat mingyár elkezdi ütni!
 Ilyen a rendőr.

A PESTI PÁRBAJ.

Az embert egy ur jól pofonveri,
 S az ember visszaütni nem meri
 Csak így szól: „Eh, pofonnyalnám, de kérem,
 Megtiltja ezt az urias szemérem.
 Egy ily pofont én inkább elteszek,
 De érte majd elégtételt veszek,
 Ne volnék ur, disznó, adnék tenéked!
 De így csak elküld két finom segédet.

A másiktól is jön két másik ur,
 S fiakkereznek kissé tur-retur,
 S a kávéházban vért szomjazva, végül:
 Megisznak négy félbarnát minden nélkül.
 Halál ül mind a négy vonásin, ó!
 Oly bőszek, mint négy megvadult tinó.
 Überciherjét mindegyik letette,
 S egy jegyzőkönyvet vesznek fel helyette.

Hajnal! gyerünk a Hűvösvölgybe ki,
 Van két kocsid és kettő van neki,
 S mellettedek egy kissé bárgyu-bambán
 Ül doktor Szonda s doktor Hipermangán,
 Beállotok egy völgynek mélyire,
 Egymástól hétszázhet lépésnyire,
 Szemed az ellenfélre el se lát, s ő
 Se lát, mert nála sincs színházi látcső.

Egyik segéd valamit magyaráz,
 És közben téged halkán tör a fráz.
 Tulajdonképp miért is vagy ily kinban?
 'sz tudod, hogy a pisztolyban aszpirin van.
 Egy! kettő! egymás életére törtök!
 Három! s a pisztolyod így szól: csütörtök.
 De nem lett semmi bajod mégse, mert a
 Másik pisztoly már előbb mondta: szerda!

LEGENDA.

Két kis cseléd, két kis pesztonkalány
 Ment-mendegélt vasárnap délután
 Nagy búbanat nyomta a keblüket,
 A város oly kegyetlen és süket.
 Nem hallja meg, ha halk sirásra zendül
 Az isten tudja, vágytul, szerelemtül
 Két kis cseléd, két rongyos kis cseléd.

Ballagtak ők a Margithid felé
 Bus őszi felhő szállt a táj fölé.
 A lelkük sirt, szivük majd megrepedt,
 Talán csak egy meleg szóért epedt
 De a szivüknek nincs aki felelne
 S a vízbe ugrott, egymást átölelve,
 Két kis cseléd, két rongyos kis cseléd.

A város oly kegyetlen és süket.
 Csepelnél fogták ki a testüket
 A lelkük szállt, szállt, szállt a menybe fel,
 Együtt maradtak, ó nem váltak el.
 Köröztük zengett a menyeci ének,
 S azt mondták, hogy, szógáni szeretnének,
 Két kis cseléd, két rongyos kis cseléd.

S Miasszonyunk elébük lépve im
Szól: Legyetek az én cselédeim,
Nincs más dolog, ha kél, ha húny a nap
Csak ápoljátok az én fiamat.
És a kis Jézust az ölükbe adja,
S az istenkét boldogan simogatja
Két kis cseléd, két rongyos kis cseléd...

A MASAMÓD.

1.

BEMUTATKOZÁS.

Én vagyok a pici-piszkos,
Nagy jövőre hivatott
Masamódlány, ki karomon
Cipelem a divatot.
Cipelem a divatot, de
A cipelőm csupa főt,
Nem valami fényes hölgy a
Budapesti masamód.

A költők énrólam írnak,
Zengzeteset és nagyot,
Nem vették még észre, hogy én
Miszi-maszatos vagyok.
Bennem látják a szerelmet,
Pont énbennem, csudamód;
Hogy jön össze szerelem és
Egy ilyen kis masamód?

Igaz: öreg urak néha
Vágygyal néznek mireánk,
Ilyenkor ád otthon nekünk
Három pofont a mamánk.
Emiatt egy lijazonra
Gusztusom még sose vót,
Érintetlen erényü az
Ilyen szegény masamód.

De leszek még probirmamzell,
Ugy-e kérem, lehetek?
Akkor fogom folytatni az
Erkölcstelen életet.
Ah! az élet csupa sonka,
Csupa szappan, csupa csók.
Mint egy czoczott ugy élek majd,
Misi-masa-mesemód.

2.

A SZINI ISKOLA.

Vittem egy szép színésznének
Egy nagy kalapot
Olyan goromba volt hozzám,
Majd megharapott.
De én azér' mégis kezét
Csókoltam neki
Finom, puha volt a keze,
Fene egye ki.
No, mert színésznének lenni,
Nagy dolog, hiába.
Hej, ha én beléphetnék a
Cinioskolába!

Vennék haját szőkét, barnát,
Verest, feketét,
Kipingálnám a pofámat
Harmincfélekép.
Volna nálam pemzni, tupfli
Puderpapiros.
Csak szőlőzsirt ebédelnék,
Mer' az szép piros.

Csak miderbe feküdnék le
 Otthon is az ágyba
 Hej, ha én beléphetnék a
 Cinoskolába!

Az volna ám csak az élet,
 Az volna, na hát!
 Akkor én is követhetném
 A szívem szavát.
 A Király Ernőt szeretném,
 S azt kérném tüle,
 Hogy csak felém hajladozzon
 Mindig a füle.
 Megtanulnék énekelni,
 Mint a Fedák lába.
 Hej, ha én beléphetnék a
 Cinoskolába!

3.

A STRUCC.

Az én gazdám madám Helén
 Ahhoz járok műhelybe én,
 S azt kérdem tegnap hirtelen:
 Madám, a struuctoll, hogy' terem?

És ő felelt: Te zöld leány,
Majd megmondom, fülelj reám,
A strucctoll, az se süll, se föl,
A strucctoll Afrikába nyól.

Van egy madár — arról se tudsz? —
Arról azt mondják, az a strucc.
Annak hátul hátulja van,
És ottvan a strucctoll, ha van.
Mert legtöbbször nincs semmi ott,
Mert ami volt, az elfogyott,
Ami volt, mult hónapba még
Mevette már egy bécsi cég.

A strucc, mint ez tudvalevő,
Fejét homokba dugja ő,
Akkor egy néger odalép
S orozva több tollat kitép.
S orrába dugja ezt a diszt
És ennyit mond csak: Egy csipiszt!
A pesti nőknek egy fenét,
Na ja, strucctoll? Az kéne még!

A strucc toll pesti kalapon,
 Hja, az készül más alapon.
 Előveszünk egy rossz libát,
 S ha látunk rajta sok hibát,
 Elvágjuk a nyakát neki,
 Ugy lessz a tolla szedve ki.
 És hogy egy struccból jött a toll,
 Arról a cégünk szavatoll.

A CSELÉD.

1.

MIT TUDOK?

Tegnap jöttem Budapestre,
 Kis cseléd, kis cseléd.
 A pacauer mikor látott
 Csak azt mondta: „Jaj de bléd,
 Jaj de csuf és jaj de bugris,
 Piros-pozsga, bokorugris,
 Falhoz ragad, olyan piszkos,
 Könnyen helyezem el, biztos.”
 Sütni-főzni, főzni-sütni
 Nem tudok.
 Tetszik látni,
 Milyen nagyszerű cseléd vagyok.

Igaza van pacauernek:
 Ragadok, ragadok.
 S ha valami hozzám ragad,
 Ragyogóan tagadok.
 Lopni még nem látott senki,
 S ha látott, szeme essen ki,
 „Kapitány ur, itt a ládám,
 Csukassa le a nagyságám!”
 Feleselni egy kukkocskát
 Se tudok.
 Tetszik látni,
 Ilyen nagyszerű cseléd vagyok.

Nézze csak meg akárki a
 Könyvemet, könyvemet.
 Lejön a bőr könyökömről,
 Ugy dicsérnek engemet.
 Hol nem helyeslem a kosztot,
 Nem tartok ott soká posztot,
 Hol a házat rossznak látom:
 Egészséggel elbocsátom.
 S új helyen is csak egy hétig
 Maradok.
 Tetszik látni,
 Ilyen nagyszerű cseléd vagyok.

A CIPŐK.

Be van írva a könyvembe,
Képemen is látszik, nemde?
Hogy bármilyen zokon essék:
Az én rangom mindenesség.
Elkezdődik reggel hatkor,
A nagysága csönget akkor...
Nézegetem a cipőket,
Hej, pucolni kéne őket.

Cipőpucollás halálom,
A suvikszot nem találom.
Meggöpködöm a cipőket,
Aztán helyre viszem őket.
Félkilenckor mén a Svarc el,
Kezdődik a padló-valcer.
S amire a téja-viz forr,
Ágybul mász ki Svarcné tizkor.

Délig főzök, délután meg
Mosogatni muszáj mán-meg.
Tudja isten, hány a szájuk:
Annyi tényér kell alájuk.

De már négykor újra esznek,
A gyomrukba kávé-t tesznek,
Finom kávé-t, tejszin-puppal,
Csokoládés kuglihuppal.

Hej, felmondtam volna régen,
De a vici tetszik nékem,
Feljön hozzám, udvarolgat,
Bajszát pödri, aztán hallgat.
Várok még és azt remélem,
Házmesterné lesz belőlem,
És akkor, ha kedvem támad,
Majd adok a nagyságámnak!

3.

A SZERZŐNÉL.

Üldögélünk a szerzőnél a padon.
Legeltetjük a szemünket
Méla-málén szabadon.
Le van a hajunk simítva,
Rozmarintól olajos,
Őriz minket két cupringer:
Az Alfréd meg a Lajos.

Zalfréd arca himlőheles, de heles,
A Lajos, az még csinosabb,
De egy kicsikét veres.
Egyik is szép, másik is szép,
Megmondani de bajos,
Hogy melyik a daliásabb:
Az Alfréd vagy a Lajos.

Mit mókázzak? Én kimondom kereken,
Hogy én őket, mindakettőt,
Szivem szerint szeretem.
Van egy ruhám, karton-kosztüm,
Igen nagyon takaros,
Ha fölveszem, attól szédül
Az Alfréd meg a Lajos.

Multkor voltam egy színházba, hu de szép!
Szerző! Szerző! kiáltotta
Mind az a sok uri nép.
Függöny elé kijött két ur,
Két finom ur, takaros.
Hát itt ők a cupringerek?
Nem az Alfréd s a Lajos?

A FARKAS.

— *Vigjáték négy strófában.* —

Hát ilyen még nem volt az irodalomba!
 Na, hogy a Farkasban milyen jó a Gomba!
 Hogyha kell: bűbájos, hogyha kell: hóbortos
 És amerre csak néz, mindig ott a Csortos.
 Első felvonásban, az van elbeszélve,
 Hogy a féltékenység hogy' dönt nagy veszélybe
 Ez a zöld izé, ha a férfit mexállja,
 A Törzs azt a Gombát halálra vexállja.

És a Törzs ilyenkor rettenetes bisszig,
 Szurkálja a Gombát, a vérébül isszik.
 Félti a magyartul és félti a tóttul,
 Félti a pincértül, félti a spenóttul,
 Félti az okostól, félti a hülétől,
 Félti Király Ernő jobbszélső fülétől,
 Direkt egy szerencse, hogy már jön az álom,
 Ott *mit* szenved Gomba! majd elreferáлом.

Nyúl a ridikülbe, kibújik a Csortos,
 A fotelbe ül be, a fotel a Csortos.
 Egy bundát behoznak: a bunda a Csortos,
 Krumplit passziroznak: a krumpli a Csortos,

Felbontanak pezsgőt: a dugó a Csortos.
 Sűgőlyukba néznek: a sűgő a Csortos.
 A függöny legördül: a függöny a Csortos.
 Beőthy táncra pördül: a Beőthy a Csortos.

Aztán hazamentünk, villamosra ülve,
 Színházi emlékek kéjébe merülve,
 Elolvastuk még a kritikát a Napba
 Megnéztük a Gombát a színházi lapba
 Az impressziókkal tele voltam nagyon
 Szóltam a kalauznak: „Egy átszállót adjon!”
 A kalauz magas volt, bár egy kicsit szurtos
 Ránéztem . . . képzeljék . . . hát az is a Csurtos!

A KÁVÉS.

Volt egy kicsiny füstös hávéházam
 Beleférték ezerkilencszázan,
 Isten ugyse nyavalyás kis zug volt,
 Minden sarkán háromféle cugg volt.
 Hogy mért ment jól, azt még ma sem értem
 Kávét helyett sötét szurkot mértem,
 Voltak nálam nyolcadnapos zsömlék,
 A publikum mégis csak úgy ömlék.
 Ujujujujujuj
 Most a kávéházam uj.

Egyszerre csak, mint akik megvesztek,
Kollégáim alakitni kezdtek.
Minden szemet ők elvakítottak,
Mint Szacsvai úgy alakítottak.
Hívtak építész, szabót és susztert,
Minden székre kötöttek egy lusztert,
Mindent a legszebbre szépítettek,
A csészébe páholyt építettek.
Ujujujujujujuj
Szép a kávéház, ha uj.

Tőlem akár két-három nap múltán
Smucigabb, mint ők, én sem lehettem.
Hát a multtal én is szakítottam
Kávéháзам átalakítottam.
Nincsen több ily szép kávéház Pesten,
Ami szük volt, az lett benne keskeny.
Nem maradt meg semmi régi része,
Virágváza lett a köpöcsésze.
Ujujujujujujuj
Engem itt a fene dehogy enne.

Tönkrementem, hajhó, tönkrementem,
 Hitelezők lefüleltek menten
 S mi eddig a tejjel volt szokásom,
 Kiderült, hogy hamis a bukásom.
 S most té cé vendégeim javára
 Elvonulok ülni Illavára.
 Egy kis táblán ez lesz rámpingálva:
 Átalakítás miatt bezárva.
 Ujujujujujuju
 Mert a kávéházam uj.

FEJFÁJÁS:

— *Bekötött fejfel éneklendő.* —

Fáj a fejem, mint egy vödör,
 mert megfájdult ma délután.
 Azóta csak úgy dedegek
 bububububububután.
 Miért is nem sülyedek el?
 miért nem üt meg a guta?
 Tisztelt ur, mondja meg nekem:
 volt-e ön már ilyen buta?
 Olyan buta, mint egy finác,
 olyan buta, mint egy tinó,
 Egy borjufóka, számvevő,
 adótárnok, vagy eszkimó.

A kávéházba bemegyek
és a sarokba beülök,
No, hol van az a pikoló,
kit mingyár' pofon törülök?
No, hozzon nekem egy izét,
nem jut eszembe a neve,
Hozhat egy hogyhijjákat is...
mit bámul rám, mint egy teve?
A pincérek milyen hülyék,
na és a kávék mit zavar?
A sapukáját leverem,
ha nekem köszönni akar.
A kaszírnök mit vigyorog?
én a kaszírnököt kilököm.
Ott megy barátom, a ziró,
ha idegyön, én lepököm.
Nem, hózentrágert sem veszek,
értse meg, hogy fáj a fejem.
Ott jön valami nagy zsiros,
jaj meghalok, az a nejem.
Most beveszek egy szalicilt
és beveszek egy aszpirint,
És beveszek egy caherlint
és eszek egy fenacetint.
Beveszek három antidolt,
beveszek két piramidolt,

Beveszek egy aszpidolint,
 beveszek egy üveg odolt.
 És beveszem a lapokat
 és beveszem a feketét,
 És beveszem a ruhatárt
 és beveszem a vas-ekét.
 És beveszem és beveszem,
 hiszen már megáll az eszem..
 S ha még öt percig tart tovább:
 a fejemet is beveszem.

(Sóhajtvá):

Jaj, hogy fáj!

MIKES BÚJA.

— A szalmaözvegy. —

Egyedül hallgatom villamos csengését,
 Szomszédos kocsmából gramofon zengését
 Egyedül, egyedül,
 Családtagok közül
 A fürdőszobában.
 Másodika óta itt van az én helyem,
 Másodika óta gondban szegény fejem,
 Papucsban a lábam.

Alusznak az ágyak, alusznak a székek,
Poloska mond nekik altató meséket.

A patyolat ágyon

A naftalin lágyan

Öleli a kámfort.

Mint a sivatagban az arab a vad lón,

Néha egy svábocska baktat át a padlón,

Nem bántom a jámbort.

Itt-ott, ha felülök a szabadjegyekre

És kiutazom a budai hegyekbe,

Eszem ott, sörözve,

Liptait körözve,

Avagy libamáját.

Unom már a földet, unom már a mennyet,

Kissé bárgyun kérdem: Hát én merre menjek?

Hát én merre szálljak?

Junius, julius, augusztus, szeptember,

Nincs utolsóbb ember, mint a nyári ember.

Iszonyu a kosztja,

Mindenki kifosztja,

Bánat köti gúzsba.

Ne csodáld, ha este bőszejó kedvvel mén be,

Vagy a Főlieszbe, avagy a Zsardénbe,

Vagy a Moulin Rougeba.

HANGOK A BÖRZÉRŐL.

1.

SZARVASBÓGÉS A BÖRZÉN.

Szarvasbógés van ezen a héten,
Ezt a Bloch-cég üzeni ma nékem,
Bóg a szarvas, pont ezen a héten,
Kint a kertben, vagy izé . . . a réten.
Huj!

Mostan úsznak az ököri nyálak,
S bóg a szarvas, ez a buta állat,
Forr a börze, vadászattul forr most,
Megy vadászni az egész Upor most,
Huj!

„Jó puskámat hoci feleségem!
Elpuskázom nyári nyereségem,
Ugy vadászok, mint a Tisza Pista,
Ugy vadászok, mint egy kálvinista.”
Huj!

Bóg a szarvas, van is oka rája,
Büszke puskám holtra operálja,
Mert ha egyszer én közibe mászok,
Harminc szarvast minimum vadászok.
Huj!

Jaj de messze van ide Kapronca,
 Ott lesz ez a vadászati smonca,
 És mulatság, dinidininámom,
 Bóg a szarvas, ejgentlih mit bánom?
 Huj!

Az embernek fáj ugyis a lába,
 Jobb ha elmegy itt az Operába,
 Ott leül jól és okosabban tesz,
 Ha hallgatja hogyan bóg az Anthesz.
 Pfu!

2.

SÓHAJ A BÖRZÉN.

Mit csinál a bús börzés bujába?
 Ki-ki-áll a börze kapujába,
 Félre csapja szivarját szájában,
 Eltünődik fekete májában.
 Jó lett *volna*, avagy rossz lett *volna*,
 Ha bessz helyett mindig hossz lett *volna*,
 Salgó helyett zabót vettem *volna*.
 Nyereségtől megrepedtem *volna*.
 Ihaj! ha a volna nem *volna* . . .
 Mennyi rettenetes pénzem *volna*!

Lüle,-lüle,-lüle,-lüle-Burgász
 Bőröm alá vajon meddig szurkálasz?
 Meddig vesztem még a lelkem rája,
 Hogy a török az ágyut nem állja.
 Hogyha elég török tiszt lett *volna*,
 A srapelben ha nem liszt lett *volna*,
 Puskapor ha nem kovászka *volna*,
 Ha a konzul nem Prohászka *volna*.
 Ihaj! ha a *volna* nem *volna* . . .
 Enyém *volna* Baranya és Tolna.

Tölem akár két-három nap multán,
 Szerben járhat hastáncot a szultán,
 Mindegy nékem: lessz-e nem-e béke,
 Nem kérdés már, hogy én tönkre mék-e?
 Meguszni ezt csak úgy tudtam *volna*,
 Ha a fiam aranyborju *volna*,
 Lányom szeme két drumm smaragd *volna*,
 Ha az anyám leány maradt *volna*.
 Ihaj! ha a *volna* nem lenne
 Engem itt a fene dehogy enne.

3.

IMA A BÖRZÉN.

Mindennap botrányok vannak,
Kurzusok folyton zuhannak,
Mindig újabb hírek jönnek,
Fel muszáj fordulni önnek,
Nincsen három cég, mely szolvens,
Mindennap van tiz inzolvens;
Sokszor úgy szeretnék sirni:
Ezt már nem lehet kibírni.

Fényes orcád ragyogjon ránk
Mentő-angyal: Krausz Simonkánk,
Vess ránk egy megváltó blikket,
Ird az Estbe még egy cikket.
Egy kis békés üzlet végett
Lépjén közbe Göndörséged.
Ird a cárról. Reiss ihn nieder
Dass er kratzen soll sich wieder.

Nincsenek már, akik voltak,
 Akik éltek, mind megholtak.
Ennyi papirt nem vesz senki
 Kontreminbe van mindenki.
 Kontreminbe menykő csapjon
 Kontremin egy görcsöt kapjon
 S általában . . . bóruh, bóruh,
 Érjen véget a hábóruh.

FÉNYES LÁSZLÓ.

Ujságíró Fényes László,
 Kinek a szakálla zászló,
 Elindula a harctérre,
 S tegnap Szófiába ére,
 Rendőrt kérdi: 'Hol van Vránja?'
 Rendőr mondja: 'Tudja fránja,'
 Ez lett a rendőrnek veszte,
 Fényes László leleplezte.

Látta, hogy a komitácsik
 Bántalmazták török bácsit.
 Igazságtalanul rójják
 Hátral meg a bugyogóját.
 Rája mennek korán reggel,
 Valóságos hadsereggel.
 Ez lett komitácsi veszte,
 Fényes László leleplezte.

Látta, hogy lent a harctéren
Nagyon brutálisak, kérem,
Teringettét a világnak:
Van, kit karddal fejbevágnak.
Van, kit golyóval kifurnak,
Sőt van, akit hasba szurnak.
Ez lett a háboru veszte,
Fényes László leleplezte.

És hogy a kis vaktölténynek,
Nagyon rosszul megy szegénynek,
Nem nézik, hogy vak és árva,
Egy puskába lesz bezárva,
Be lesz zárva, ki lesz löve,
Ilyen csunya, rossz időbe.
Ez lett Vitár Béla veszte,
Fényes László leleplezte.

Megáll az emberi elme:
Katonának nincs kényelme,
Nincs kipárnázva a posztja,
Nagyon izetlen a kosztja,
És a kard is, milyen kényes!
Ha nem smirglizik, nem fényes.
És ez lett a Fényes veszte,
Mert a László leleplezte.

A TESTŐR.

Ugy hat reám, mint egy kis álom:
Fölvettem a színházi sálom,
És a férjemmel, szinte lábba,
Bevonultam a Vigszínházba.
Tudtam: mindenki ott lesz máma,
Ki a Lipótvárosba dáma,
Mert amit játsz a nagy Iréne,
A Vigszínháznak e sziréne,
S Vendrey és Szerémy mestőr.
Előre olvastam Az Estből:
A testőr.

Örömöm nagy volt, sőt csoportos,
Amikor megjelent a Csortos.
Oly nyalka volt és olyan délceg,
S az ajkáról jöttek az élcek.
Be szép is a színészi pálja!
A szavakat csakugy cibálja,
És meg se rándul a kar-izma,
És amit mond egy afarizma.
Lecsap a női szivre lesből
És kicsavarja gyökerestől,
A testőr.

A Csontos fehér lepedőben,
 És hangulatban, epedőben,
 A partnerét úgy átkarolta,
 S egy páholy mélyén udvarolta.
 Ó istenem, ha az én testem,
 Egy ilyen őr őrizné Pesten! . . .
 S mellettem ült férjem, a medve,
 Csak ült, csak ült ott megdermedve,
 Az én uram, az már egy rest őr,
 Kicsorbult vén kard, nem hegyes tőr,
 Nem testőr.

A KROKODIL.

Hogyha milliomodiknak,
 Én az állatkertbe merném
 Ábrázatomat betolni:
 Ezzel a krokodilt nyerném.

Ó te krokik krokodilja,
 Vagy röviden krokodil te!
 A jövődön gondolkodni
 Vajjon már alkalmad nyilt-e?

Eljönnél szerény lakomba,
Anyád helyett atyád lennék,
A testedre livrét vennék,
Oldaladra kardot tennék.

Együtt járnánk kint az uccán,
Te az én kutyuskám volnál,
Szökdécselnél, mint szokásos,
S mint kutyuska, ugy csaholnál.

Szökdécselnél, bukdácsolnál,
Mivelhogy jókedved volna,
S végül, mint Pesten szokásos:
A villamos elgázolna.

S én csináltatnék belőled
Szivarszipkát, sétapálcát,
Hálósipkát, kávéstálcát,
Két erszényt és három tárcát.

A tárcákat beküldeném
A legelterjedtebb lapnak.
Finom krokodil-bőr-tárca!
Az ilyesmin kapva-kapnak.

A ZONGORA.

Zongora! Te háromlábu, gonosz állat.
 Nincs szó arra, hogy én téged hogy utállak.
 Széles szádból kivigyorog negyvenhat fog,
 S mind a negyvenhat az én fülembé csattog.
 Negyvenhat fog fülemben át eszi májamat,
 Nincs rá mód, hogy ezt a nagy kint én kiálljam.
 Cé, dé, é, ef, gé, á, há, cé...

szintén játsz-é?

a zongorán

az ön neje

Mondja kérem

Délutáni két óráig reggel tisztől
 Nejem etüdöket játszik doktor Lisztől,
 Alkonyatkor, mint dörbörgő csatabárdot,
 Fejemhez dörömböli Vágner Rikárdot.
 E Vágnernek roppant nagy mult van megette,
 Eddig másfél dobhártyámat már meg-ette.
 Cé, dé, é, ef, gé, á, há, cé...

neretől játsz-é?

szintén a Vág

az ön neje

Mondja kérem

Közben a zongorán a kislányom viccel,
 Mint orgazda mulatoz a Cerkoviccel,
 Ujjával lopott holmi közt tesz egy sétát,
 S belém népszerűsít egy zengő kuplétát.
 Ó, te magas, te ragyogó, te derűs ég!
 Én vagyok a panirozott népszerűség.
 Cé, dé, é, ef, gé, á, há, cé . . .

cerkót játsz-é?

szintén Vice-

az ön lánya

Mondja kérem

Majd a tettek mezejére fiam száll át,
 Harminckétszer elhuzván a molldur skálát.
 Ó, találkozhatnék én csak egyszer kérem,
 Zongoránkkal éjjel a Teleki-téren,
 Tőből eltördelném mind a három combját,
 Fogaiba revolverrel lőnék plombát . . .
 Cé, dé, é, ef, gé, á, há, cé,

mezőt látsz-é?

te is Lipót

gorát hallod

Mondd, ha a zon

A GUVERNÁNT.

Egy nevelőnőt adtak mellém,
S noha ez a nő csupa kellem,
Kénytelen voltam tiltakozni
A papánál a dolog ellen.
Lásd, apa, én nem vagyok kislány
Én olyan vagyok, mint egy felnőtt,
Ugyan mondd meg, mire neveljen
Egy ily tizenhatéves deánőt
Egy serdületlen nevelőnő?

Csinos nő volt a nevelőnő,
Az arca szép, a keze finom,
Nem engedte olvasnom Zólát,
Cigaretét se hagyott színom.
Belátható, hogy ez a tulzás
Engem annál inkább boszantott
Mert titokban cigaretázott
És olvasta a Mopaszantot
E kívül szende nevelőnő.

Egy este utánalopóztam;
 Hát ilyet nem is gondolnának!
 Ez a szigorú nevelőnő
 Gyöngéden nevelte papámat.
 Akinek én így szóltam másnap,
 Mire nagy lett az ijedelve:
 — Mondd apukám, mi volna akkor,
 Ha engem nevelő nevelne,
 Ahogy téged a nevelőnő?

A NYARALÓ.

Idefülni emberek,
 Vasárnap reggel fölkelek
 S megyek bután, megyek sután,
 Brahm lovag Déli vasután,
 A gyönyörű Fonyód felé le
 A Balaton kéklő ölére.

Az út, az öt-hat óra csak,
 A mozdonyfüst arcomba csap,
 Orrom, szemem, csupa piszok,
 Rettentő sok vizet iszok,
 De istennel én mégse perlek,
 Mert nincs még csordultig a serleg.

A Balaton kéklő ölén,
 A feleségem int felém,
 A feleség, s a gyerekek,
 Kiket annyira szeretek,
 Örvendezésre s bucsuzóra,
 Van számomra egy negyed óra.

Tizenöt percig örülök,
 S a vonatra visszaülök,
 Az ut, az öt-hat óra csak,
 A mozdonyfüst arcomba csap,
 És otthon a puha diványon,
 Ott vár reám a szobaleányom.

Ő hozzá oly rövid az ut,
 Ő hozzá nem vezet vasut,
 Ő nincs a viz kéklő ölén,
 Sőt én vagyok az ő ölén.
 A jó istenke így tart rendet:
 A nyárhoz szobalányt teremtett.

ŐSZ.

Közelg az ősz s én visszatérek,
 Isten veled, fürdői élet.

Most már mindenki hazaszédül
 Montekarlóbul, Oszvendébül.

Most már mindenki hazalődul
Osztendébül, Montekarlóbul.

Mindenkinek kilóg a nyelve
S a vonatok meg vannak telve.

A legszebb nyár is így ér véget:
Aki nem sült le, az leégett.

Költött a jóisten nevében
S most egy rézfillér sincs zsebében.

Nyarat nyaralt, nyaras nyaronta
S ez a nyomort nyakára nyomta.

Elég a fényből és a lázból,
Hazazötyög a pályaházból.

Ah, van még három koronája,
Ezt a kocsisnak proponálja...

Ah, végső három koronája,
S a kocsis göggel néz le rája...

Bizony, ahogy írom e dalban,
Ugy jön haza, orozva, halkan.

Az arcképét ide betolja,
Szégyenkezve és lerongyolva.

És lenyarálva, kinyarálva,
Fölfekszik egy szép ravatalra.

A HÁZBÉR.

Hogy aki szegény, az igyék vizet? Mi?
 Merthogy a házbért ki muszáj fizetni?
 Nekem ne mondja, tudom én azt régen . . .
 De hol az a pénz? földön, avagy égen?
 Srófoljam ki a térdem kalácsából?
 Vagy huzzam ki a fülem czimpájából?
 Vagy fordítsam ki a szemeim héját?
 Vagy főzzem a pénzt Ropszon, mint a téját?
 November, november . . .
 No de mit csináljon hát az ember?

Hisz fölvenném én azt a pénzt kamatra,
 Ne volna csak a pénzviszony oly gyatra.
 Zálogba tenném utolsó cihámat,
 Handlénak adnám az übercihámat.
 De mindez már mult fertálykor megtörtént,
 És most itt állok kérődző ökörként.
 Ó, hogyha igazán ökör lehetnék,
 Istállóm volna s házbért nem fizetnék.
 November, november . . .
 No de mit csináljon hát az ember?

A házmester ur itt járt. Mondtam: várjon.
 ‚Mikor tetszik fizetni?‘ ‚Mondjuk nyáron.
 Majd tavaly nyáron . . . két éve lesz télen,
 Akkor talán lesz egy kis pénz, remélem.‘
 A háziur is jön . . . jaj, hova bújjak.
 Most ki kell találni valami újat.
 Olyan szép ember, olyan piros képű . . .
 Én nem ütöm meg, üsse meg a ménkü.
 November, november . . .
 No de mit csináljon hát az ember?

JAJ, NEM LEHET KIBIRNI A DADÁVAL!

Én egyszerű kis polgárnő vagyok,
 Igényeim nem tulságosan nagyok,
 Fogadnom kellett mégis egy dadát,
 Ki majd fiamnak tejeckét ad át.
 Fogadtam is egy jól kifejtett példányt,
 Egészséges, piros-pozsgás cselédlányt,
 Sok himlőhelylyel és ludtalpu lábbal.
 Jaj! nem lehet kibírni a dadával!

Daduska állandóan sört iszik,
 A doktor mondta, attól majd hizik.
 Daduska állandóan bort iszik,
 Ő mondta, hogy attól jobban hizik.

Daduska állandóan mást se tesz már,
Csak isz meg esz, meg esz, meg esz, meg esz már
És abszolút nem gondol a babával.
Jaj! nem lehet kibírni a dadával!

Dadussal finoman köll bánni ám,
Viszont dadus nagyon goromba, lám.
Dadusnak roppant árt minden dolog,
Rongyos ruhát neki én stoppolok.
S nehogy tulsűrűvé váljék a vére,
Dadus sokszor lenéz a sétátérre,
S körül van véve fűrerek hadával,
Jaj! nem lehet kibírni a dadával!

És végül hála és hűség helyett
Dadus már hamisítja a tejet
S mert azt mondja, hogy vérmes egy picit,
Tegnap nagyon megverte a vicit.
Dadus egy egyszerű paraszti lélek,
Muszáj lesz majd mégis kidobni, félek,
Mert flörtöl már a férjessel magával
Jaj! nem lehet kibírni a dadával!

ROMÁNC
PETRÁSS ÉS FEDÁK
BARÁTSÁGÁRÓL.

Nem szereti tán galamb se
Annyira a búzát;
Nem szereti ugy a gyermek
Csirke máját-zúzáát;
Nem szereti ugy a mákos-
Rétes se a mákot,
Mint amennyire szereti
Petráss a Fedákot.
Nem szereti még a viz se
Ugy a milimárit,
Mint amennyire szereti
Fedák Petráss Sárít.
Mert lárifári,
Hogy ellenség ez a két Sári.

Petrák Sári, Fedrás Sári?
Ők egymást gyűlölnék?
Rágalom, hogy ők egymást egy
Kanál vízbe ölnék.

Ne is tessék hangoztatni
Ezt a csunya vádat,
Gönnölnének erre ők egy
Extra fürdőkádat.
Hogy a Petráss konciliáns,
Ebben sok igaz van,
Multkor nézte Fedák lábát
S így szól: ‚Hangja, az van!‘
Mert lárifári,
Hogy ellenség ez a két Sári.

Énekelné Fedák Petrásst
Hallotta elégszer,
Sose mondta, hogy Petrásznál
Hamis tán... az ékszer.
Hogyha Petrák a Fedrákot
A moziban látja,
Ennyit gondol: Pukkadjon meg...
Léman ur nagybátyja!
S ha a szinpadon az egyik
Lát narancshajacskát,
Szól a másik: ‚Ha elcsusznék,
Ne a lábát nagysád!‘
Mert lárifári,
Hogy ellenség ez a két Sári.

Fedák mondja: ,Hogy a Petráss
 Haját én kitepném?
 Ugyan kérem, nincs is haja
 S mért tépjem ki ép én?
 Mit beszéljek tovább még itt?
 Van rá példa milljó,
 Nincs Kasztor és Pollux óta
 Két barátnő ily jó.
 Most ujévkor ezerfélélt
 Kivántak egymásnak:
 Amit Petráss a Fedáknak,
 Azt Fedák Petrássnak.
 Mert lárifári,
 Hogy ellenség ez a két Sári.

AZ UJ SZAKÁCSNÉ.

Bocsássák meg, hogy izgatott vagyok,
 A hölgyek tudják, van reá nagy ok
 A háztartásba egymást éri a
 Sok csuf cseléd-izé-mizéria.
 Ép tegnap ment el tőlem a Boris,
 Kit megpofoztam már háromszor is.
 De most van egy, ki végzett négy reált:
 Egy uj szakácsné! s az ma helybe állt!

Kissé komor nő, arcán nincs derű,
Kissé erős s huszárkáplárszerű.
Ajkán csinos bajuszt láthat kiki,
Nem is tudom, hogy mért nem pedri ki?
Aligha van több, mint százhusz kiló,
Nem egy gazella, inkább viziló,
S én ugy fogadtam, mint egy rózsaszált,
Az uj szakácsné máma helybe állt.

Körülnézett a konyhában soká,
Nahát ez egy disznóól, mondta rá.
S mert látta épen, hogy kávéét iszok,
Azt mondta: Kávé? Ez? Egy zöld piszok.
Kidobta mind a pléh zománc-edényt,
A falhoz gyúrta a szeneslegényt,
Ki őt üdvözlé mint egy ideált,
Az uj szakácsné máma helybe állt.

És délután elkezdett főzni már,
Aszongya, ő mindent borssal csinál;
Habkóhunk volt és ő egy szót se szól,
Törött borssal csak megcukrozta jól,
Aztán a jó íz végett egy lapát
Szegefűszeget is belekalapált.
Férjem evett belőle s fejre állt,
Az uj szakácsné máma helybe állt.

AZ IDEI DIVAT.

Az ember egy jó varrónőt hivat
S megkérdi, mi lesz idén a divat.

A bluzon lesz egy kevés csipkerüss,
S felül keresztbe három centi plüss,
És tüll-csokor, de csak egy kis falat,
S három halcsont egy csonttányér alatt,
Derékon át egy paszománt-csomag,
És gomb gyanánt harminckét szilvanag,
A mell fölött egy takarékbetét,
Egész világos vagy nagyon setét.

Az ember egy jó varrónőt hivat
S megkérdi tőle, mi lesz idén a divat.

A szoknya fent egész bő, lent szoros,
Inkább zakószerű, de kétsoros,
Középen keskeny tölcséralaku
Vörhenyszinű slice, skarlát-alapu,
S a baloldalon a sliccek megett
Jó lesz feltenni három peszmeget
És jobboldalt pont a sliccek elé,
Apró vaskampókat rakjunk belé.

Az ember egy jó varrónőt hivat
S megkérdi, mi lesz idén a divat.

A kabátkákon lesz egy könnyü puff,
 S a vállon négy epolett-forma muff,
 E muffocskákba nem kell semmi más,
 Csak három pettyezett bibictojás.
 Hogy a hatás ne legyen oly rideg,
 Disziti egy sor rojt-szélü ideg.
 S a könyökön Svarcernek nevezett
 Lehelletszerü sárga hehezet.

Az ember egy jó varrónőt hivat
 És megtudja, hogy ez lesz a divat.

BALLADA.

Krumpli ur, a pesti polgár
 Auzlágot néz ép az Estnél,
 Egyszerre csak több pofont kap,
 S egy rendőr-ló áll a testén.
 Krumpli ur, ottfenn a járdán
 Egy futball eredményt vára,
 Az eredmény nulla: három
 Egy lovasrendőr javára.
 Hohohohó! Ez kacagató.

És a másik pillanatban,
 Ló s lovagja messzi nyargal.
 De előbb még Krumpli urnak
 Egy emléket ad a karddal.

Nehány ujj lelóg a kézről,
 Krumpli atya hazaszédül,
 Két sebészt hív, akik össze-
 Varrják őt haladék nélkül.
 Hohohohó! Ez kacagtató.

Mikor a kezét meglátják
 Egyik orvos így nyilatkoz:
 Két ujjat kell amputálni,
 Kartárs hozzájárul ahhoz?
 Szól a másik: Nem, kolléga,
 — És kidülleszt a mellit —
 Tévedésben tetszik lenni,
 Amputálni hármat kell itt.
 Hohohohó! Ez kacagtató.

Erre vállat ránt az első,
 S így szól: Három? Azt se bánom,
 Csak nem fogunk összeveszni
 Egy ilyen kis marhaságon.
 És levágtak három ujjat,
 S kitették az Est auzlágba,
 És alája ez volt írva:
 Három ujj az Est javára.
 Hohohohó! Ez kacagtató.

CSENDESEN.

Tegnap hazajött a férjem,
Fáradt volt, mint rendesen.
Hogy mi ujság, tőlem azt is
Meggördezte csendesen.
S én beszámoltam szegénynek,
Én be, ugy mint rendesen,
Hogy fölment a husnak ára
Husz fillérrel csendesen,
Csendesen.

Elmondtam, hogy a daduskánk
Máma fölkelte rendesen.
Morgott egy bus kisztihandot
S ezt szuszogta csendesen:
Ő nem bánja, hogy a koszt rossz,
Hogy csak egy vaságya van,
Visszamen ő Csimpolyára,
Mert neki honvágya van.
Vágya van.

S mert a szívem felstimmelve,
Tudja isten, lágyra van,
Bus dadánkat elbocsátám,
Menjen, ha honvágya van.
És dadánk a cókját-mókját
Összeszedte csendesen
S két kis bluzt, selyembatisztot,
Ellopott, mint rendesen,
Rendesen.

Máma hazajött a férjem,
Fáradt volt, mint rendesen,
S én elmondtam, hogy szakácsnénk
Szintén elment csendesen.
Szólt a férjem savanyuan:
Annak is honvágya van?
S én feleltem: Szó sincs róla,
Annak egy honvédja van,
Védja van.

A PROBLÉMA.

Szin: a pesti villamosnak
Egy kocsija . . . Rémület!
Hol lábadra rátaposnak
És kitépik a füled.
Hol bordáidat benyomják,
Szádba fujnak füstöket,
Arcodról bőrod levonják,
S aztán — ez roppant egyszerű —
Aztán azt mondják, mehet!

Kérdezd meg az ingát, mér ing?
Mér fehérnemű az ing?
Mért szorongunk, mint héring?
Mért is nincs elég kocsink?
Mindamellett egy kisasszony
Felszállott a kocsiba,
Hogy a városba utazzon,
S ebből — ez roppant egyszerű —
Ebből lett a galiba.

Hogy maga volt az asszonyka,
Ez csupán látszat vala.
Szíve alatt várt mosolyogva
Isten egy kis angyala.

S ott a zsufolt villamosban,
 A nyilvánosság előtt,
 Szólt a gyermek: Ej, no, mostan!
 S nyomban — ez roppant egyszerű —
 Nyomban a világra jött.

Férfiak mind félrenéznek,
 Elpirulnak mind a nők,
 S tetejébe az egésznek
 Már a gyermek bögve bög.
 Jajveszékel az asszonyka:
 Istenem, most mit tegyek?
 S egy ur vállat vonva mondja:
 Váltson — ez roppant egyszerű —
 Váltson egy gyerekjegyet.

TÖRTÉNET.

Ádám és Éva együtt éltek,
 Oly egyedül, mint két lelenc;
 Ádámot isten alkotá meg,
 Évát pedig Lehár Ferenc.
 A paradicsom volt lakásuk,
 Hogy jól éltek nem is csoda,
 Hat nagy szoba, lift és gőzfűtés,
 Világos spejz és két cselédszoba.

A paradicsom egy nagy kert volt,
Olyanféle, mint a liget.
De Sternberg még nem teremtett
Se gramofónt, se verkliket.
Csak néha jöttek le az égből
Zenélni a kis angyalok.
Dirigált Kerner s Éva így szólt:
Én úgy unatkozom, hogy meghalok.

Hogy nem viseltek ők ruhát: ez
Nélkülöz minden alapot.
Hogyne! Majd nem viselt az Éva
Egy szép strucctollas kalapot!
Ádám, az szeretett aludni
És Éva nézte mit mivel
És gyakran mondta: Rémes ember,
Meg is csalnám, de nincsen még kivel.

Aztán az almával az így volt:
Az alma fenn lógott a fán.
S az Éva mondta: Nini, körte!
Szakítsa hát le, kis pofám.
Ádám letépte s Éva asszony
Az almához hozzá se nyul:
Ugyan kérlek, milyen paraszt vagy,
Ki eszik almát, hámozatlanul?

A KÉS.

A konyhaasztalon a kés így énekel:
 ,Nekem most már a vér, az ember vére kell.

Szüz voltam és fagyos, akár a többi kések;
 Amig nem érezém, ó vér, a lüktetésed.

Jött egy erős legény, a lány szomorkodott.
 Csókot kért a legény és a lány nem adott.

Fölvett egy vad marok, siklottam át a légen
 És már ott voltam, ott a lány meleg szívében.

Oly mélyre kergetett és úgy megforgatott!
 Mert csók kellett neki és csókot nem kapott...

S a vér körülölelt, körülcsókolta pengém;
 Még kissé vert a szív, haló ütemre, gyengén...

Most véres rozda lep, most testem nem ragvog,
 De vágytól reszketek, jaj, mily szomjas vagyok.

Vér, vér! mikor fut át rajtam megint a kéjed?
 Ha majd pengém megint egy élő szívbe mélyed.

Nekem most már a vér, az ember vére kell.
 A konyhaasztalon a kés így énekel.

PSYLANDER.

Váltsunk cicám, egy fenntartott helyet
 Ezt kéri most alázatos nejed,
 A helykimérő hölgyet meg ne csipd,
 Ne támogasd a nő-szomszédaid.
 Nézzük ma meg a Két pácolt arát,
 Vagy azt, hogy a Héring, mint jóbarát
 A lelkem ujjong ő elébe már,
 Ma látható Psilander Valdemár!

Neked szól délutáni szenderem
 Psilander, ó édes Psilenderem!
 Az arcod oly fenséges, oly setét,
 Te vagy a férfi, wie's im Buche steht!
 Ott jó a nő, a szende, bárgyatag,
 Látok szivén legelni vágyakat,
 A vízbe ugrik, ám csak erre vár
 S kihúzza őt Psilander Valdemár.

Kivonta őt és azon vizesen
 Megcsókolá az ajkát tüzesen.
 Tigris közelg, ketrecből szökve ki,
 Psilander három kleppet ad neki,
 Aztán, iván egy pohár konyakot,
 Sinről leránt egy expressz-vonatot,
 Lenyúzza bőrét s halkán félreáll
 Egy fess fiu Psilander Valdemár.

Ezennel több alakban láttam őt
 Mint agg honvédet, mint szakállas nőt,
 Mint börziánert, mint füstölt halat
 S a szűm dobolt a szűk korzett alatt.
 Te berregő hős, vászon-Rómeó,
 A mozgó síkról hozzám szállj le, ó!
 S hogy engem is szeretsz, jöjj valld be már,
 Te szép Psilander, legszebb Valdemár.

A DIVAT-EMBER.

Hogy nehéz jól öltözködni,
 Errül nem lehet vita,
 Divat urnak a nadrágja
 Tölcsérforma trombita.
 Hogy az arca milyen sima
 Azon ön csodálkozik,
 De nadrágján finom él van,
 S azzal borotválkozik.
 A gallérja hátul nyillik,
 S épen harmadfél colos,
 Így kívánja őfensége:
 Mangold Á., Mangold B.,
 Mangold C., Kolos.

Ugy van kétfelé sikálva
 Padlófénymázzal haja,
 Hogy a napfényt, mikor ránéz,
 Kitöri a nyavalya.
 Féltucat selyemzsebkendő
 Csing-csüng mancsattáiban,
 Nyakkendője megkötözve
 Göcsre és csimbókra van,
 Tulikék az inge melle,
 Esetleg hupipiros,
 Így kívánja őfelsége
 Mangold Á., Mangold B.,
 C., D., E., F., G., Kolos.

Téli rokkjának harangja:
 Nem varrják, de öntik ezt.
 Annyira harang e harang,
 Hogyha huzzák, kongni kezd.
 Ugy néz ő ki, mintha skatu-
 Lyából huzzák volna ki.
 Összbenyomás egy gorillá-
 Val keresztezett maki.
 És a bőr a pofáján is
 Sevró-fél-lakk, angolos,
 Így kívánja őszentsége,
 Mangold Vé., Mangold Zé.,
 Mangold Zsé, Polos.

A KÁVÉHÁZI KURUC.

1.

A KÁVÉ.

Véres lett a Sajó vize,
 Gyanus ma a kávé mize.
 Hogy mi van benn, az még titok,
 Petróleumot gyanítok.

Mert minálunk a feketét,
 Főzik nagyon többfélekép,
 Nychork főzi szappanléből,
 Abácija ciberéből.

Menton főzi kockaszénből,
 Miramáre antracénből,
 S olyan biztos, mint egy ternó
 Zöldgálicból a Palermó.

Szimplon főzi puskasrétből,
 Kovács főzi sárkeféből,
 Berger főzi ostornyélből,
 Upor főzi minden nélkül.

Főzik egyből, főzik másbul,
 Végül, összefoglalásul,
 Hadd jelentem csöndesen ki:
 Kávébül nem főzi senki.

2.

A CUGG.

Kávéházban nem jó lakni,
Mert ott könnyen cuggot kapni,
13 cuggot, meg egy $\frac{1}{2}$ -et,
Megemlegeted még ezt a helyet.

Ámbár rajtad jó ancugg van,
Mégis meghülsz, olyan cugg van,
Cu-cu-cu-cu-cugg van, cugg van cugg van,
Minden dohos kávéházi zugban.

Lehet-e jó kávé-t kapni?
Lehet-e friss kiflit kapni?
Lehet ám a ménkűt! megpukkadhatsz,
Hanem egy jó cuggot mindig kaphatsz.

Aki beül, mit tapasztal?
Cuggos cipő, cuggos asztal,
Cсударak a cuggok, meghülsz és a
Fejed úgy felduzzad, mint egy désa.

Bizony, télen többet ér a
Napsugaras Riviéra.
Menetrendet kérj egy pillanatra,
S ülj fel akármelyik légvonatra!

3.

A ZSÖMLE.

Szomoru zsömlécske
Be megrepedeztél,
Amig egy fogyasztót
Várva epedeztél.
Keshedt vagy és lapos,
Legalább hét napos,
Szomoru zsömlécske.

Penészes zsömlécske,
Mig elibem adtak,
Az összes vendégek
Sorra tapogattak.
Válogattak közted,
Beléd törülköztek,
Penészes zsömlécske.

Kőkemény zsömlécske,
Tested noha vén is,
A kéj egy nemével
Tapogallak én is.
Haraplak boldogan,
S kihullik a fogam,
Kőkemény zsömlécske!

Nyavalyás zsömlyécske,
 Fogaim kihullnak,
 De mégis megeszlek,
 Tovább nem szapullak.
 Mert mit is viccellek?
 Ugyis elbliccellek,
 Nyavalyás zsömlyécske.

4.

A FŐPINCÉR.

Főpincérem, főpincérem,
 Te szivod ki minden vérem,
 Én belőlem vacsorázol,
 Reggelizel, uzsorázol.

Te csaltál meg, nem én téged,
 Csusznád le a különbséget,
 Amikor a lépesőkön mégy:
 Két és három nem tizennégy.

A vérmező pompás térség,
 Szép dolog a főpincérség,
 Addig ád ő össze csalván,
 Mig háza lesz Albertfalván.

Albertfalván, vagy Szentendrén,
 Így van ez a dolog rendén.
 Háziurnak vonul ő be,
 S én megyek a temetőbe.

Temetőben stammsirocska,
 Kiszolgál sok angyalocska,
 Nem szekálnak engem többé,
 S a kávémba egy se köp bé.

DAL,
 MELY MEGÉNEKLI HALMOS IZROT
 ÉS AZ Ő ALAPÍTÁSAIT.

Halmos Izor a nagy férfi, s benne jószív lakozik,
 Fogjátok meg Halmos Izrot, mert tovább adakozik.
 Hogy pazaljon mihamarabb meg muszáj.gátolni azt,
 Ugy hinti az ezreseket, mint a spanyol a viaszt.
 Mindegy néki: irodalom, művészet vagy goltúra,
 Ennek is jár három krajcár, annak is egy poltúra.
 Kutya ugat, macska nyávog és a színész alakít,
 Plagizál a Heinrich Gusztáv, de a Halmos alapít.

Alapított munkásházat, szükecskét és szoroskát,
Alapított a falára tizenhárom poloskát.
Állnak Pesten szürke házak, hiányosak némikép,
Mindegyikhez alapított még egy kulcsos nénikét.
Alapított egy cilindert a dalai lámára,
Alapított köpöcsészét a hordárok számára.
S nem hiába róla bömböl állandóan a lap itt,
Alapított egy fürjceskét, amely hármat alapít.

Dijat tüzött ki a könnyü s egészséges halálra,
Uj millenáris emlékre, vadonatuj Zalára.
Dijat tüzött ki egy tisztességes millimárira,
Egy egész uj Apponyira s egy uj Fedák Sárira.
Dijat tüzött ki egy téli fumei cápára,
Dijat tüzött ki egy hithü izralita pápára.
Dijat tüzött ki a földnek lekopott két sarkára,
S végül dijat tüzött rá a pincsi kutya farkára.

Mikor mindezt befejezte: öreg, öreg este volt,
Sétálni ment Halmos Izrunk, mélán süített le a hold.
Ködbe borult utca és tér, ködbe a hegy és a völgy,
S megszólítá Izrom bácsit egy alapítványi hölgy.
S igazán nagy volt, igen nagy eme hölgynek zavara,
Mikor végül Izor bácsi komoran így szavala:
,Hogy emlékezz az Izorra, minden időn s koron át,
Alapítok tenéked is egy szép ezüst koronát.'

A MÁRI.

Egy urfi adta néki
A csillogó gyűrűt.
Sosem látott a Mári
Még olyan gyönyörűt.
Mindenki megcsudálja
S csak egy csók volt az ára,
Egy csók: az semmiség.
Ugy tudja Mári még.

A gyűrűnek nincs szája,
Mégis beszél sokat,
Beszél alattomosan,
Beszél bolondokat.
Csitt, csitt, te gyűrű hallgass!
A falu az unalmas,
A város nagyszerű,
A csók oly egyszerű.

Városba ment a Mári,
A gyűrű hajszolá,
Néhány napig kenyérért
Szaladgált föl s alá.
A csók jutott eszébe . . .
A kis gyűrű beszéde,
Egy csókot hát elad,
Hisz még ezer marad!

A csók, az szinte készpénz,
 A csók egész vagyon,
 De csókokból megélni:
 Fárasztó az nagyon.
 A Mári tudja, érzi,
 Gyűrűit sirva nézi,
 Van tiz is, már nem egy.
 A Mári tönkremegy.

A PROFESSZOR.

A fenség, ezt tudják, ugy-e?
 Az egyetemre jár.
 Az egyetemen vagyok én
 Unalmas jogtanár.
 Rettetek tőlem mindmaig
 A rossz jogászfiuk.
 De mától kezdve engemet
 Fogott el szörnyü drukk.

Én duruzsolok, mint a víz
 Jaj... jaj, már ásit ő...
 Ni, most lehunyja a szemét...
 Már alszik... rémitő!...
 Most csendes horkolásba fog-
 Ni is kegyeskedett
 Halkabban szólok egyre... s még
 Halkabban reszketek...

Elhallgatok... mert hátha ő
 Fölbred... rettenet...
 Hogy kaphassam meg akkor én
 Szentistván-rendemet?
 S ha alszik?... akkor udvari
 Tanácsos sem leszek...
 Fogam viceg... lélekzetet
 Öt percig nem veszek...

A teremből lábujjhegyen
 Kimászok, mint a gyík.
 Nekem már ugvis végem van
 A fenség alhatik.
 Hiszen megöl az izgalom...
 Hisz meghalok ma még...
 Hamar egy konflist hozzanak!
 Én penzióba mék.

A JÁRVÁNY.

Szublimátot iszom reggel,
 Másfél-iccés nagy üveggel, haj.
 Délben egy kupica karból
 Jár ki nekem hivatalból, haj.
 Este meg mást alig eszek,
 Csak egy kevés oltott meszet.
 Jaj, jaj, jaj.

Ugy élek, hogy alig élek,
Mert a betegségtől félek, haj.
Ó nagy egek, ó kis egek
Nincs szó rá, hogy hogy' rettegek, haj.
Szemem szikráz, fogam vacog,
Bacillusos minden vacok,
Jaj, jaj, jaj.

Minden lapban van róla cikk,
Hogyan terjednek a bacik, haj.
Boci, boci, tarka baci,
Futok tőle, mint egy paci, haj.
Mégis ő ér engem utól,
Megbolondulok a butól.
Jaj, jaj, jaj.

Nem járhatok majd szabadon,
Bevisz Magyarevics Mladon, haj
Gerlóczy rám néz bájosan,
S én meghalok szabályosan, haj.
Sok doktorok körülállnak,
S engemet megkonstatálnak
Jaj, jaj, jaj.

És azután, mingyárt holnap,
 Doktor bácsik felboncolnak, haj.
 S így szólnak: mily pehh jött rája,
 'sz ennek nem volt kolerája, haj.
 Félénk volt a kis butuska,
 Attól üté meg gutuska,
 Jaj, jaj, jaj.

HAVASI GYOPÁR.

— *Operai beszámoló.* —

Ott voltak a kalauzok,
 Ott voltak az ellenőrök,
 Az orcákon a gyönyörtől
 Vörösek voltak a bőrök,
 Tapsoltak az ellenőrök,
 Tomboltak a kalaúzok,
 Kéjtől hörgött a rokonság,
 Ruszt József mámorban úszott.

Igy szólt a gráci nagynéni:
 'Pudvás ugyan már a lábam,
 De megyek, mert az Ivántól
 Zenélnek az operában.'
 Sógor, koma, öcsi, bácsi,
 Ipam, napam, ángyom, térgyem,
 Mind ott voltak, mind tapsoltak,
 Nincsen abba semmi szégyen.

Szólt a zene az Ivántól,
Fagott fúvott, brácsa búgott,
Szólt a zene az Ivántól,
Attól kaptam én is cúgot.
Csak a szegény muzsikusok
Nem állták a szörnyü kúrárt,
Méla undorral köpék le
A havasi partitúrát.

Szólt a néni: ,Zseniális
Amit irt az Iván-gyermek,
Tudja fene, ennyi zene
A Zivánban hogyan termett.
Táncoltak a kis balettnők,
Dehogy veszítették a szuszt el,
Talpuk alá irt az Iván,
Talpuk alá, mint egy suszter.

Táncoltak a váltóőrök,
Ferkók, Miskák, Jóskák, Pisták,
Táncoltak a főkönyvelők,
Táncoltak a prokuristák.
És mikor a tetszés-orkán
Az utolsó bőgést zugta,
Jött egy tüzoltó s a szerzőt
A Csodavázába dugta.

NAPLÓ.

December tiz...

Ma mutatták be őt.

Beszélgetett velem szupé előtt,
Csinos fiu, szép szürke a szeme,
A hangja olyan lágy, mint a zene.
Én hallgattam, ő sem beszélt sokat,
De egyszerű és kedves dolgokat,
A szívem közben dobbant egy nagyot,
Mama azt mondja, hogy csacsi vagyok,
Hogy én csacsi vagyok.

December husz...

Ma táncoltam vele.

A terem forrósággal volt tele.
Most már tudom, minden miért ragyog.
Már bizonyos, hogy szerelmes vagyok.
Puhán megsimogatta a kezem,
Olyan puhán, még most is érzem...
Ha még egy percig nézett volna rám,
Én... én... meg is csókoltam volna tán.
Megtettem volna tán.

December harminc...

Nem engem szeret.

Naplócskám, mért nincs rajtad gyászkeret?

Milyen szomorú is a szerelem...

Elővettem gyöngyház revolverem.

A fejem zug, a szívem fáj nagyon,

A gyémánt brosst a Terkának hagyom,

A kőre véssenek egy versikét.

Mama ne sirj. Sajnáld az Erzsikét,

Szegény kis Erzsikét.

AZ ÖNGYILKOS.

Az lesz az édes, drága nap!

Az égről sütni fog a nap.

A zöld fákon, dus lomb alól,

Madár fütyül, csattog dalol

S mikor már lágyan alkonyul,

Az egyik ág értem lenyul,

Készségesen és boldogan

— Hallali hé, hallali hó! —

S én felköltöm magam.

Az esti lapban kurta hir,

Eloolvassák: — Mutasd, mit ír?

Az egyik majd azt mondja: kár.

A másik ennyit mond: számár.

Barátaim közül néhány

Kissé el fog borulni tán
S ujjongani fognak sokan
— Hallali hé, hallali hó! —
Ha felkötöm magam.

Nevetni fog, azt is tudom,
Cifrán öltözködő hugom.
Csinált könny, tettető szemem,
Sir majd a temetésemem.
A csókra gondol ezalatt,
Aztán hamar hazaszalad
S a szeretőjéhez suhan
— Hallali hé, hallali hó! —
Ha felkötöm magam.

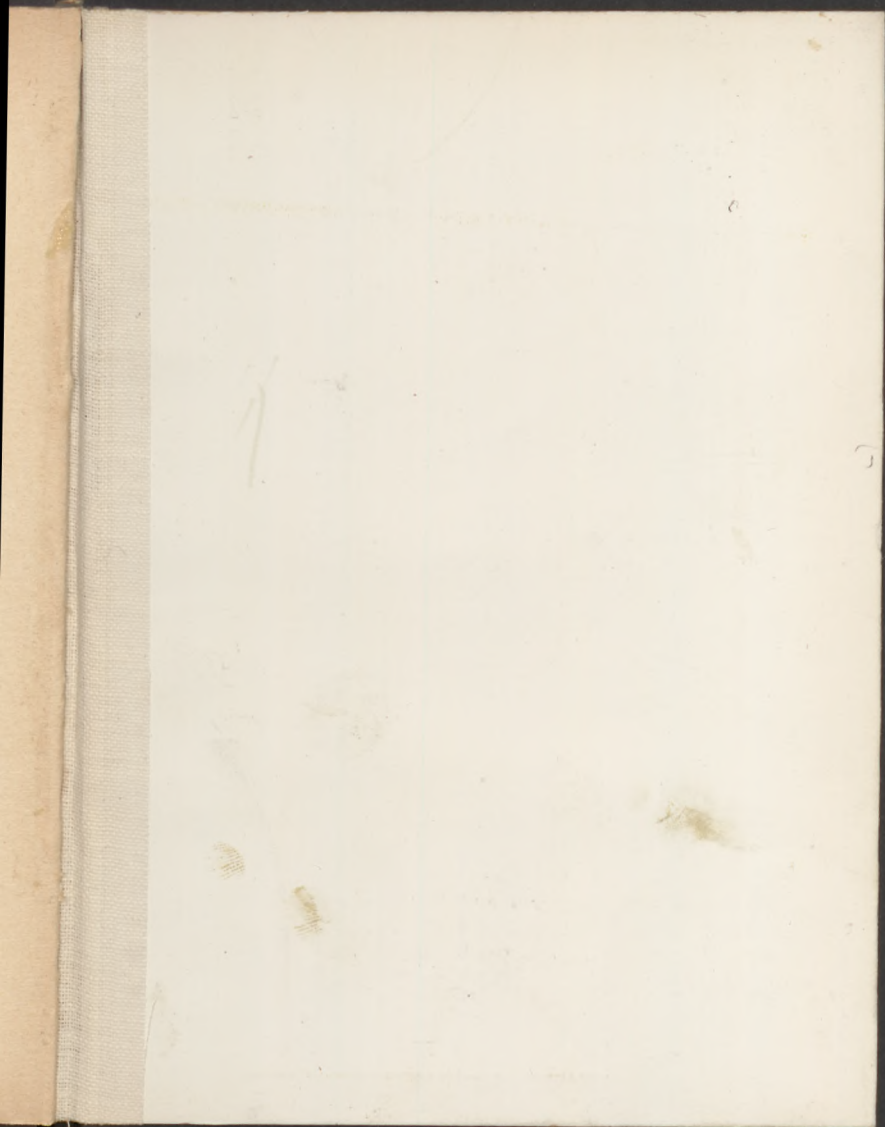
Egy kis szobában, egyedül,
Törődött asszony búsan ül.
Olyan fehér, olyan beteg,
Csak ő gyászol meg engemet,
Csak ő gondol majd sirva rám,
Szegény, szegény, szegény anyám,
Ő lesz nagyon boldogtalan,
— Hallali hé, hallali hó! —
Ha felkötöm magam.

TARTALOM.

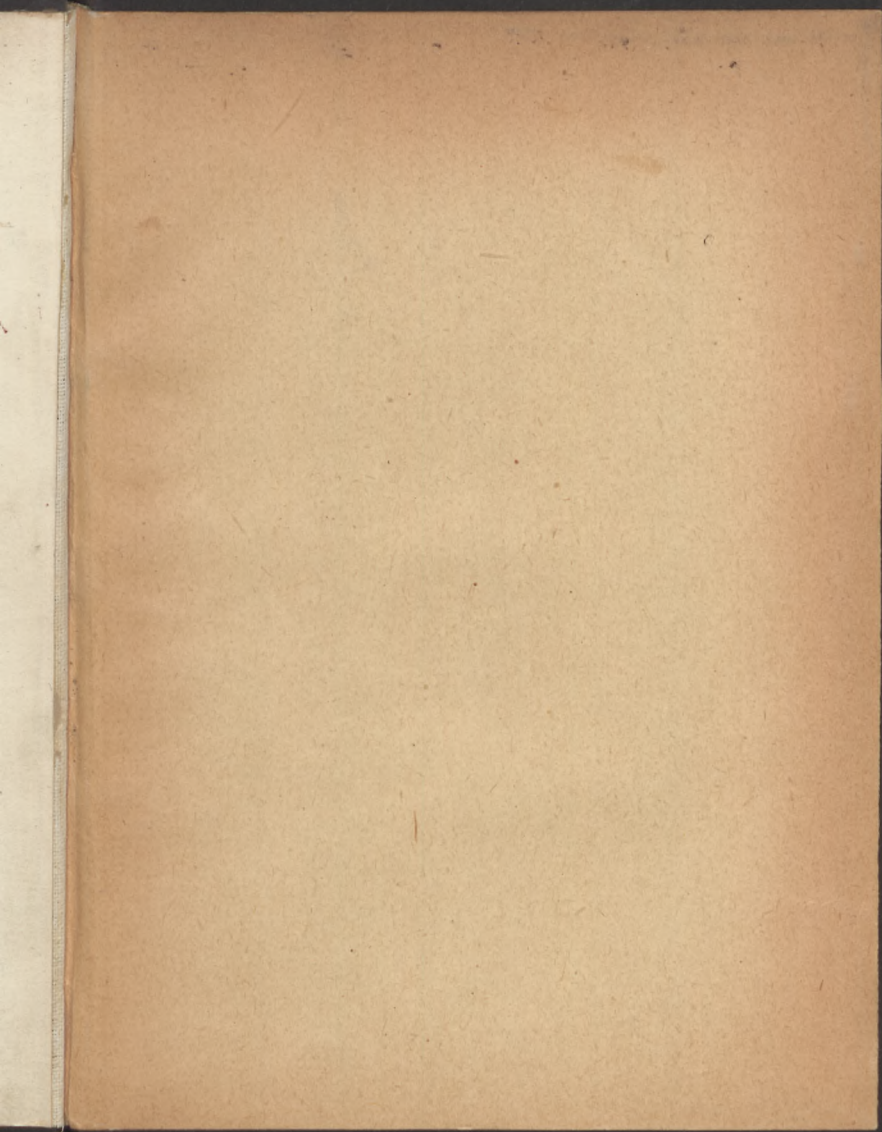
Oldal		Oldal	
Ó borzalom	3	A ló	35
A Kriszkindli	5	Szilveszter	37
Zok	7	A mazsola	39
Lukács László	8	Az esküdt	41
Prömierre megyek	10	Ábránd	42
Nagytakarítás	12	Pántlikás kalapom	44
Este van	14	Az orvostudomány	45
Uj szivarok	15	A zarándok	47
Hurcolkodás	17	Az állatkert	49
Elseje	19	Ha volna!	50
Háboru-nap	21	A próbamarha	51
A birság	22	Ilka	53
A Vejngrubernál	24	Jogot a népnek	55
Beiratás	25	Milyen a rendőr?	57
Á! . . . Jadlovker!	27	A pesti párbaj	58
Az én gyönyörű fele- ségem	29	Legenda	60
A klubban	31	A masamód	61
Mi kell a mósónénak?	32	1. Bemutatkozás	61
A grófkisasszony	34	2. A sziniiskola	63
		3. A strucc	64

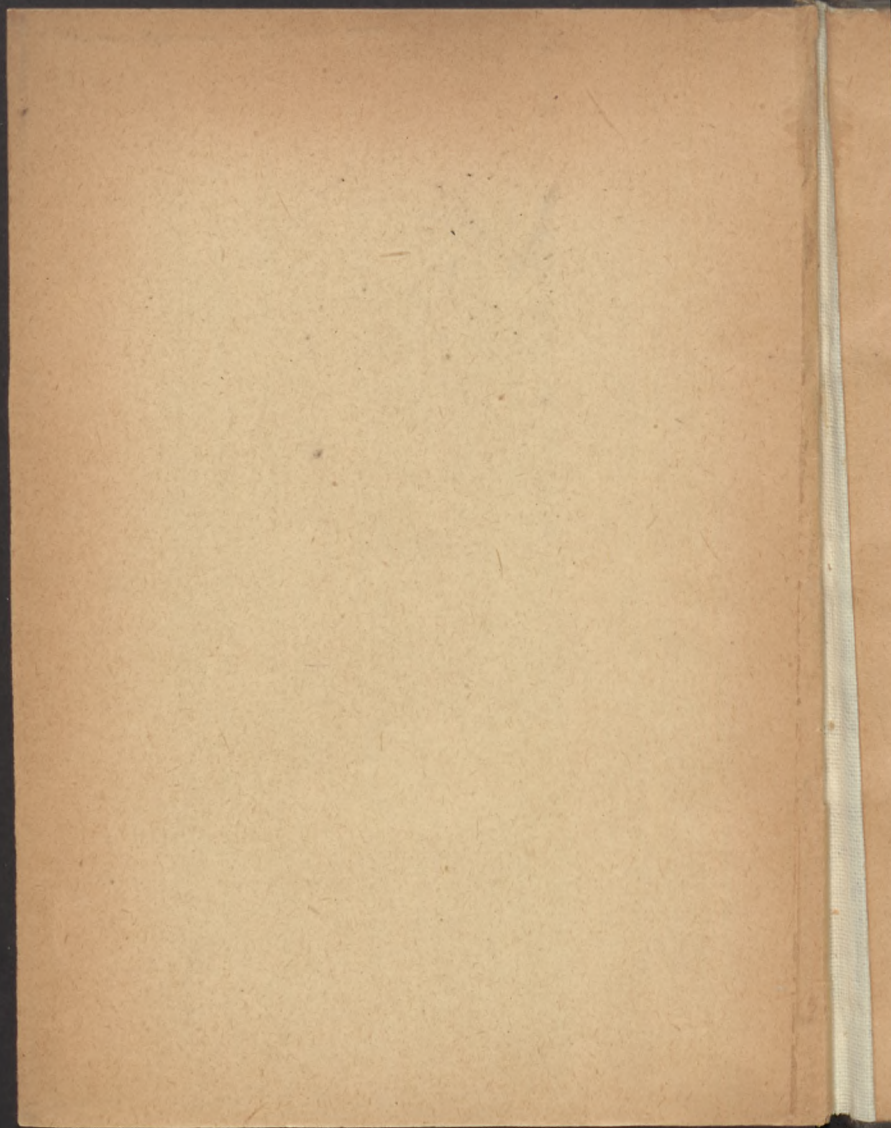
	Oldal		oldal
A eseléd	65	Románc Fedák és	
1. Mit tudok?	66	Petráss barátságáról	96
2. A cipők	68	Az új szakácsné	98
3. A szerzőnél	69	Az idei divat	100
A Farkas	71	Ballada	101
A kávé	72	Csendesen	103
Fejfájás	74	A probléma	105
Mikes buja	76	Történet	96
Hangok a börzéről	78	A kés	8
1. Szarvasbögés	78	Psylander	10
2. Sóhaj a börzén	79	A Divat-ember	110
3. Ima a börzén	81	A kávéházi-kuruc	112
Fényes László	82	1. A kávé	112
A testőr	84	2. A cugg	113
A krokodil	85	3. A zsömle	114
A zongora	87	4. A főpincér	115
A guvernánt	89	Halmos Izor	116
A nyaraló	90	A Mári	118
Ősz	91	A professzor	119
A házbér	93	A járvány	120
Jaj, nem lehet ki-		Havasi gyopár	122
birni a dadával	94	A napló	124
		Az öngyilkos	125

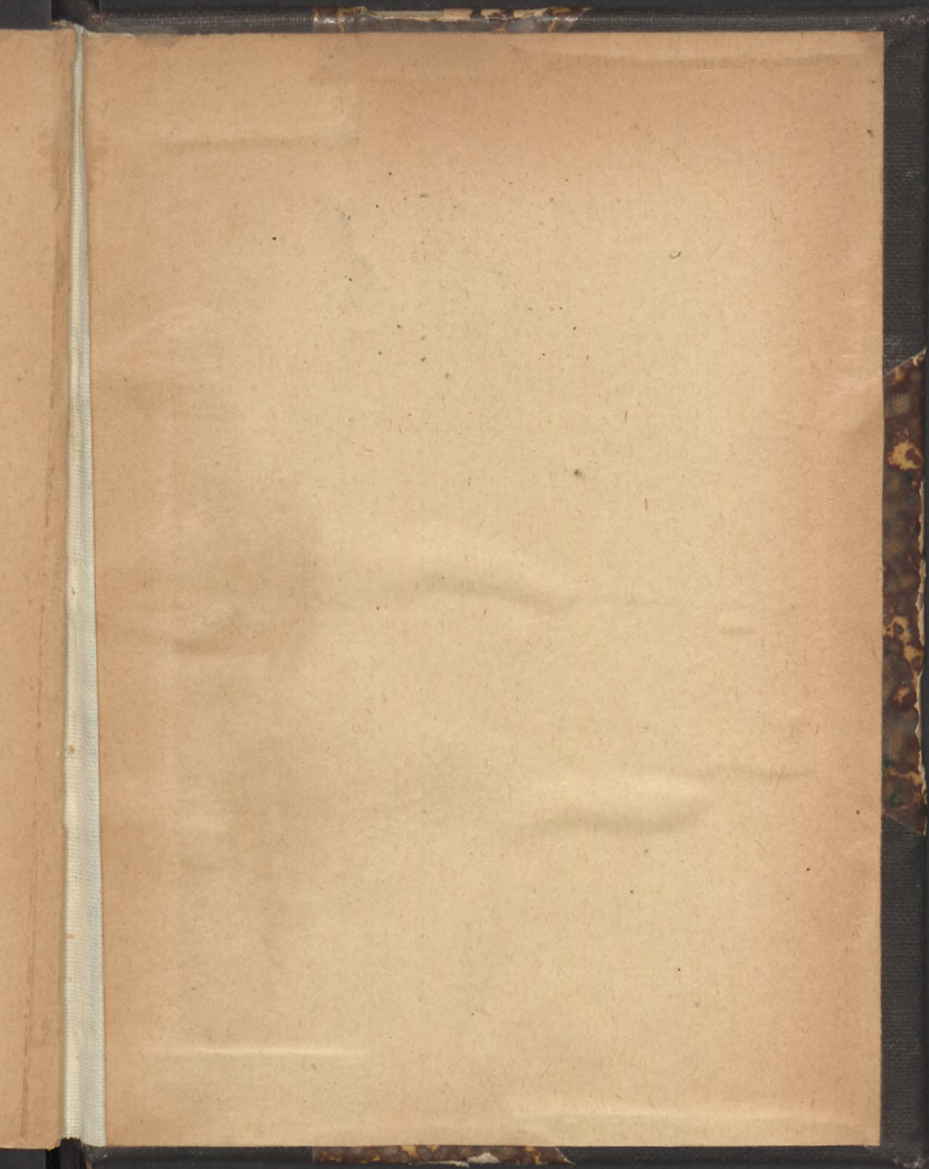

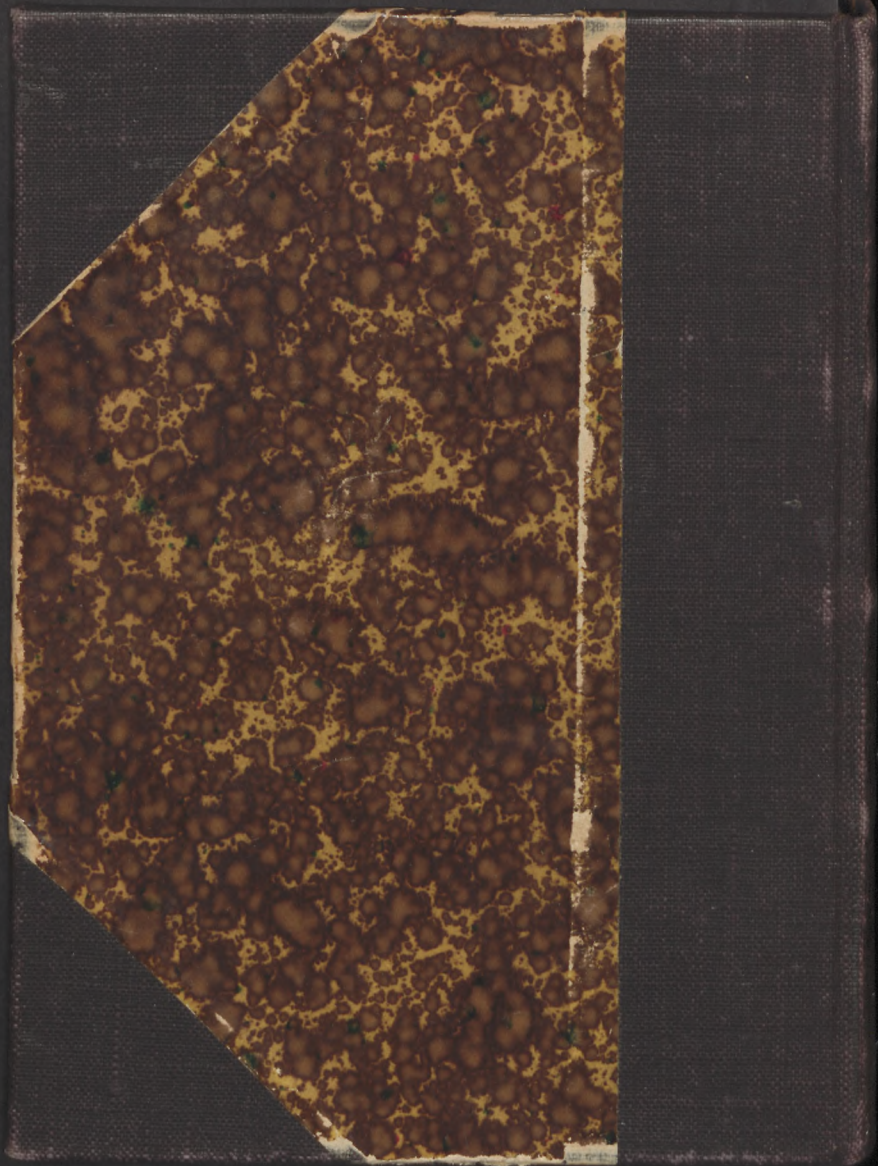

A

Gábor.

Tarka
rímek

N. M.